

TIESOS DVASIA

. . . tikiu.

Dabar pasilikime stovėti dar minutėlę, kol mes meldžiamės. Palenkime savo galvas.

² Mūsų Teisusis Dangiškasis Tėve, kai mes dabar artinamės prie Tavęs, tuo viską suteikiančiu Viešpaties Jėzaus Vardu, norime atiduoti Tau šlovę už tai, ką Tu dėl mūsų padarei, ką matė mūsų akys ir ką girdėjo mūsų ausys, šiomis paskutinėmis šio pasaulio istorijos pabaigos dienomis, kai laikas eina į Amžinybę, ir mes matome šviečiančias Šviesas, žinome, kad jau nedaug liko iki Viešpaties Jėzaus Atėjimo.

³ Mes prašome Tavęs, Dangiškasis Tėve, prisiminti mus ši vakarą. Ir jei ši vakarą mumyse yra kokia nors blogybė, pašalink ją, Viešpatie, jei Tu ateisi ši vakarą, kad galėtume būti priimtini Tau. Mes meldžiame už sergančius ir vargstančius.

⁴ Mes meldžiame už Tavo Bažnyčią, tiek čia, tiek užsienyje, visame pasaulyje, už Tavo vaikus, visur iš visų tautų, kad mes nuplautume savo drabužius Avinėlio Kraujyje ir išgirstume tą kvietimą: „Štai, Jaunikis ateina. Išeikite Jo pasitikti“. Te tuo metu mes sugebėsime, Viešpatie, iš Dievo malonės ir Jėzaus nuopelnų dėka, Kuriuo mes pasitikime, sutvarkyti savo žibintus, o tuomet išeiti pasitikti Jaunikio. Paimk ši vakarą Viešpaties Žodį ir apipjaustyk mūsų širdis. Patrauk visą netikėjimą. Suteik mums puikų tarnavimą. Mes prašome to Jėzaus Vardu. Amen.

Galite sėstis.

⁵ Tikrai malonu būti čia. . . ši vakarą tarnavime, šioje Viešpaties šventovėje. Praeitą vakarą mes turėjome šlovingą laiką. . . pas broli Groomer. Ir pamenu, kad ir praėjusiais metais mes turėjome šlovingą laiką.

⁶ Visur, mes turėjome nuostabų laiką. Viešpats mus tiesiog nepaprastai gausiai palaimino, daugiau nei kada nors galėjau pagalvoti, jog Jis tai padarys. Bet Jis tiesiog toks kupinas gailestingumo ir gerumo. Tiesiog yra gera pažinti Jį. Ar ne taip? Ir pagalvojus: „Pažinti Jį - yra Gyvenimas“. Pažinti Jį - yra Gyvenimas.

⁷ Taigi, rytoj vakare, mes vykstame į „Centrinės Avenue Asamblėją“, manau, kad toks pavadinimas. Brolis Fuller, dar vienas puikus brolis. Ir manau, kad ten yra didelė bažnyčia. Ir mes tikimės, kad galbūt galėsime surengti maldos eilę, jei brolis Fuller sutiks. Taigi mes. . .

⁸ Ir tuomet, sekantį rytą, mes būsime, manau, vadinamoje „Apaštališkoje Bažnyčioje“, čia Fenikse. Ir aš tiesiog neprisimenu, kas ten pastorius, tas brolis. Ar aš ten buvau

praeitais metais? [Brolis sako: „Ne. Tai nauja meksikiečių bažnyčia, broli Branhamai“—Red.]

⁹ Ir tuomet sekmadienio vakarą mūsų brangaus brolio Outlo bažnyčioje čia, „Jėzaus Vardo“ bažnyčioje. Aš ir mano šeima su didžiuliu nekantrumu laukiame, kad galėtume nuvykti ten ir pasiklausyti to puikaus dainavimo.

¹⁰ Bilis Polis turėtų ją žinoti mintinai. Mes grojome tą dainą, „*Aš Keliauju Aukštyn, Aukštyn*“, kol, tiesą sakant, ta vieta garsajuostėje visiškai susidėvėjo. Jis pradeda ofise, ir kiekvieną kartą, kai aš ten užsuku, nesvarbu, koks būtų dienos metas, jis groja: „Aukštyn, aukštyn, aukštyn“. Tai kažkas! Mes grojome ją tiek daug kartų, ir įrašas jau beveik visai susidėvėjęs.

¹¹ Žinote, šį vakarą jaučiausi, kad esu šiek tiek užkimęs, pagalvojau: „Tai bent, jei tik galėčiau pamatyti ką nors, kas pakalbėtų vietoj manęs“, ir atsitiktinai pažvelgęs štai čia, pamačiau Džek Moore. Tiesiog tiksliai. Aš niekada . . . O, aš tikiu, kad tai būtų tiesiog nuostabu, broli Džek. [Brolis Džek Moore komentuoja—Red.] Dabar paklauskite.

¹² Ir manau, kad taip pat matau čia sėdintį brolių Roy Borders. Taip, pone. Brolis Noel Jones sėdi štai čia. O, tai bent! Mes tiesiog visur, aplink. Aš manau, kad galbūt tai būtų geras laikas, jei aš šiek tiek pailsėčiau, žinote, ir kai kurie iš šių puikių vyrų ateitų čia ir pasisakytų už mane, kai esu užkimęs, žinote. Brolis Džek pasakė: „Viešpaties nėra tame apreiškime“. Na, kai atvykau buvau pavargęs. Ir aš—ir aš visą laiką buvau šiek tiek pavargęs.

¹³ Ir matau stovinčius ten žmones, ir kaip jiems tenka stovėti, ir iš dalies džiaugiuosi, kad aš stoviu su jais. Dabar, telaimina jus Viešpats.

¹⁴ Ir mes dabar laukiame šių kitų ateinančių susirinkimų. Ir tuomet sekančią savaitę jie vyks „Sekmininkų Asamblėjose“ ir toliau. Ir mes užbaigsime, sekančio trečiadienio vakarą, prie 11-os ir Garfield. Aš tiesiog negaliu jų visų prisiminti. Manau, „Pirmoje Dievo Asamblėjoje“ mieste. Ir—ir tuomet suvažiavimas prasidės Ramadoje.

¹⁵ Ir taigi, ten yra banketas Verslininkams, pagrindiniame Arizonos mieste: Tusone.

¹⁶ Ir žinoma, mes visi žinome, kad Feniksas ir tos vietos yra tiesiog to miesto pakraštyje. Ir tai tiesa. Tai pagrindinė vieta. Tai mano gimtasis miestas, žinote, taigi, tai ant kalvos. Ir tada tai, tiesiog toks pakraštys, na, malonu turėti jus visus kaip kaimynus, taigi . . .

¹⁷ Aš manau, tai buvo brolis Rasmusson, vieną vakarą, kažką panašaus pasakė susirinkime, ir, o, tai bent, sukėlė susirinkime sumaištį. Manau, mes buvome—mes buvome Hiustone. Ir, tai buvo Ramsare. Štai kur tai buvo. Jis pasakė, kad tą vakarą, kai nužengė Viešpaties Angelas, jie nufotografavo, ir jis pasakė:

„Visi jūs čia, iš—iš Dalaso, - pasakė, - mes žinome, kad tai Hiustono pakraštys“. Ir, o, tai bent! Teksasas negalėjo to pakešti, kaip galite jūs, Arizonos žmonės. Taigi visas susirinkimas tiesiog nutilo.

¹⁸ Na, Jis tikrai labai geras. Ir dabar, manau, atsiverskime čia Rašta, kad tiesiog pateikti nedidelį liudijimą. Ar tai nebūtų tam tikra atgaiva? Aš taip stipriai užsipuoliau, jog man net gėda į jus žiūrėti. Ir galbūt leisiu jums šiek tiek pailsėti, bei pateiksiu jums liudijimą apie mūsų Viešpaties gerumą.

¹⁹ Suraskime vietą Švento Jono 16-ame skyriuje. Ir aš čia turiu 16:12. Norėčiau perskaityti iš—iš tos vietos Švento Jono Evangelijoje. Man patinka skaityti Žodį, nes Žodis leidžia mums sužinoti, kad tai yra Tiesa. Pradedant nuo 12-os eilutės, ir dabar atidžiai paklauskite, kadangi aš noriu pateikti liudijimą.

²⁰ Ir tada pabandykite baigti šiek tiek anksčiau. Aš jus taip ilgai užlaikiau. O rytoj vakare, na, mes pasiliksime pusvalandį ilgiau. Tuomet užbaigsime apie pirmą valandą, ar ne taip?

Taigi, taigi, tai prasideda nuo 12-os eilutės:

Daug dar ką turiu jums pasakyti, bet jūs dabar negalite to pakelti.

Tačiau kai ateis ji, tiesos Dvasia, ji įves jus į visą tiesą, nes ji nekalbės iš savęs; bet ji kalbės ką išgirs: ir paskelbs jums tai, kas turės įvykti.

Dabar Jis pašlovins mane, nes ims iš mano, ir parodys tai jums.

Visa . . .ką turi Tėvas, yra mano, todėl Aš pasakiau, kad jis ims iš to, kas mano, ir parodys tai jums.

²¹ Žinote, ypač praėjusį vakarą, mes turėjome nedidelį pavyzdį apie tai. Dabar, mes, būdami „Pilnos Evangelijos“ žmonės, tikime visais Šventosios Dvasios veiksmais. Ir taigi, tai vienintelis būdas, kaip mes galime būti „Pilna Evangelija“ - tai tikėti pilna Evangelija, visa, ką Viešpats yra parašęs. Ir aš tikiu, kad mes patys esame niekas. Mes tiesiog kaip . . .

²² Kaip aš vakar pasakiau broliui Karlui, žvelgdamas į medį, pasakiau: „Argi ši palmė nėra nuostabi? Bet, juk galiausiai, tai ne kas kita, kaip krūva vulkaninių pelenu. Štai ir viskas“. Ir pasakiau: „Ir kaip dabar ji skiriasi nuo to eukalipto medžio. Na, kas yra eukalipto medis? Vulkaniniai pelenai, kuriuose tiesiog yra gyvybė“. Ir pasakiau: „Galų gale, kas esu aš ir kas esate jūs? Vulkaniniai pelenai iš žemės, tikrai taip; žemės dulkės su ten esančia gyvybe“.

²³ Bet kiekviena gyvybė buvo pasodinta šeimnininko Gyvybės Davėjo, ir Jis tiesiog žino, kaip ir ką daryti. Ir viskas, ką Jis patalpino čia, žemėje, yra Jo šlovei. Žvaigždės yra Jo šlovei. Vėjai yra Jo šlovei. Gėlės yra Jo šlovei. Ir mes esame Jo šlovės vainikas.

²⁴ Tačiau atrodo, jog viskas Jam paklūsta, išskyrus žmogų. Žmogus tiesiog atrodo...Jis turi tokį laiką, nes jis buvo vienintelis, kuris nupuolė. Visa kita išliko savo originalioje būklėje. Bet, žmogus krito. Todėl Dievas kovoja su juo, kad jis darytų tai, kas teisinga, ir būtų paklusnus.

²⁵ Ir viena iš didžiausių problemų Dievui, per visus metus, per visą bažnyčios istoriją – tai surasti žmogų, kurį Jis pilnai galėtų kontroliuoti. Jam reikia tik vieno žmogaus. Jis visada vienu metu panaudodavo vieną žmogų. Mes nagrinėjome tai paskutiniuosius keletą vakarų: vieną žmogų, ne grupę. Jam reikia tik vieno. Tai viskas, ko Jam reikia. Nes du žmonės turės dvi skirtingas idėjas. Jis tiesiog, tuomet, pasirenka vieną žmogų, Save pristato per tą vieną asmenį. Jis niekada nedarė to kitaip. Suprantate?

²⁶ Taigi, šiandien Jis turi vieną Asmenį, ir tas Asmuo yra Tas, apie kurį ką tik skaitėme: Šventoji Dvasia. Jis yra Asmuo, kurį Dievas atsiuntė į žemę – Jėzaus Kristaus Dvasia, Dievo Dvasia, kad apreikštų ir paskelbtų Kristų per Savo Bažnyčią, suprantate, tiesiog toliau tęstų Kristaus Gyvenimą per Bažnyčią.

²⁷ Taigi, tai toks nuostabus dalykas, ir—ir vis dėlto toks paprastas, jei tik stabtelėtume ir pagalvotume. Mes stengiamės, mes jaudinamės, mes—mes bijome, nerimaujame ir abejojame, tiesiog mąstome. „Na, aš turiu stengtis...?“ Tai ne tai. Tai tik pasidavimas, suprantate, suvokiant, kad jūs esate niekas, ir tiesiog leidžiant Jam pilnumoje paimti jus, perimti jūsų mąstymą, perimti valdžią.

²⁸ Taigi, aš neturiu omenyje ateiti pas Kristų tiesiog—tiesiog nieko negalvojant. Aš neturiu to omenyje. Jūs ateinate pas Jį sveiku protu bei su atgaila savo mintyse, ir nuolankūs. Ir tuomet sakkote: „Viešpatie Jėzau, štai aš. Taigi, čia Tavo Žodyje parašyta, kad Tu dar ‚daug ką turėjai pasakyti mokiniams‘. Tu pasakei: ‚Jie dabar negali to suprasti‘“. Ir galbūt toks yra mūsų atvejis šiandien, mes negalime to suprasti.

²⁹ Dievas gali iškelti tiesiog kažką šiek tiek kitokio, ir mes pasmerkiame visa tai. Vietoj to, kad ištirti Raštą bei pažiūrėti ar tai teisinga ar ne, mes tiesiog greitai atmetame tai: „Nieko tame nėra“. Mes turėtume ištirti tuos dalykus, sužinoti, ar jie teisingi, ar ne. Ir atminkite, jeigu jie nėra teisingi, galiausiai jie išnyks, nes Jėzus pasakė: „Kiekvienas augalas, kurio Mano Dangiškas Tėvas nesodino, bus išrautas“.

³⁰ Bet manau, tai buvo Gamalielis, kuris tuomet pateikė tą didingą teiginį: „Jei tai iš Dievo, mes nenorime, kad atsidurtume kovodami prieš tai. O—o jei tai ne nuo Dievo, tai vis tiek pavirs į nieką“. Taigi, išnagrinėkite tai ir pagalvokite apie tai.

³¹ Ir dabar, Jis pasakė čia: „Bet kai Jis, Šventoji Dvasia, ateis“.

³² Taigi, kažkas pasakė, tai buvo prieš kurį laiką, pasisakydamas, pasakė: „Šventoji Dvasia iš tikrųjų yra jūsų

protas. Jūsų mąstymas“. Tai pateiktų Šventąją Dvasią kaip mintį.

³³ Bet Biblijoje pasakya: „Kai Jis...“ Ir „Jis“ - yra asmenvardis. Suprantate? Suprantate? „Kai Jis, - Asmuo, Šventoji Dvasia, Dievas, - ateis, Jis apreikš jums tuos dalykus, kuriuos aš jums kalbėjau“.

³⁴ Tuomet, suprantate, nėra kito būdo sužinoti, kas yra Tiesa. Tik tai... Jūs negalite to gauti per kultūrą, per seminarijos patirtį. Jūs tai gausite tik per Šventąją Dvasią. Jis yra Tas, kuris buvo siūstas, kad apreikštų Jį.

Dabar, tuomet, Jis taip pat pasakė: „Ir Jis parodys jums ateinančius dalykus“.

³⁵ Taigi, Hebrajams 1-ame skyriuje pasakya: „Dievas daugelį kartų ir įvairiais būdais kalbėjo tėvams per pranašus, o šiomis paskutinėmis dienomis per Savo Sūnų, Kristų Jėzų“. Suprantate? Tai Šventoji Dvasia, perimanti valdžią, ar pradedanti valdyti Bažnyčią, kad Kristus veiktų Bažnyčioje. Tada jūs taptate tokie, koks buvo Jis. Jis tapo tokiau, kokie buvote jūs, taigi jūs galite tapti tokie, koks buvo Jis. Suprantate? Jis tapo jums, kad jūs taptumėte Juo. Tai, tai—tai pranoksta supratimą. Nėra jokio būdo, kad paaikškinti tai, ir net nebandykite. Tiesiog priimkite tai. Jis tai pasakė, ir tuo viskas išspręsta. Tiesiog pasakykite, jog tai teisinga, tikėkite tuo.

³⁶ Taigi, būdamas jaunas krikščionis, aš visada pateikdavau šį teiginį. Džiaugiausi, kad Dievas mane paėmė į savo rankas anksčiau nei bažnyčia. Sunku pasakyti, koks būčiau buvęs. Bet aš—aš buvau dėkingas už vadovavimą ir tiesioginį ryšį, kuriuo Šventoji Dvasia veikė mano gyvenime, prieš man jį atiduodant. Nes, būdamas jaunas vaikinukas, aš žinojau, kad yra Kažkas. Jis kalbėjo, ir aš kalbėjau Jam. Jis atsakydavo man. Ir aš pradėjau pastebėti, kad dalykai, kuriuos Jis man kalbėjo, kaip jaunam vaikinukui, kad jie įvykdavo būtent taip, kaip Jis ir pasakė. Taigi žinojau, kad tai turėjo būti tiesa.

³⁷ Taigi, dabar aš jau pagyvenęs vyras. Ir aš—aš niekada nė karto . . . Ir galiu pakviesti pasaulį, kad atsistotų, ir paklausčiau jų. „Nurodykite bent vieną dalyką, kurį Jis yra man pasakęs „TAIP SAKO VIEŠPATS“, Viešpaties Vardu, kad tai nebūtų buvusi absoliuti tiesa ir faktas, ir tai nebūtų išsipildę, iš tūkstančių kartų tūkstančių atvejų“. Kas daro . . .

³⁸ Dėl ko aš tai sakau? Suprantate, aš apibūdinau mus visus kaip vulkaninius pelenus. Bet tai yra Dievo Žodžio pažadas. Todėl aš negaliu pasitikėti savimi. Jūs negalite pasitikėti savimi. Tačiau kartu mes galime pasitikėti Tuo, kas perėmė mus. Šventoji Dvasia perėmė mus. Mes turime pasitikėti Tuo. Ir kai mes pasitikime Tuo, tuomet ateina rezultatai.

³⁹ Būtų beprasmiška man net—netgi pabandyti paviršutiniškai papasakoti apie kai kuriuos dalykus, ką Šventoji Dvasia yra padariusi mano sudaužytame gyvenime, mano dienomis. Aš kalbu tai su atverta Jo Biblija, Jo Žodžiu. Ir štai kas Jis yra. Jis yra Žodis.

⁴⁰ Suprantate, ši—ši Sėkla čia įeina į vulkaninius pelenus, dvasinės Būtybės būdu. Dievas įeina kaip Dvasia ir veikia per pelenus. Taigi, tai ne žmogus. Tai Dievas.

⁴¹ Ir jei atsisėsčiau, bei skirčiau laiko, kad užrašyti tai, ką mačiau Jį darant, tai sudarytų knygų tomus. Ir pagalvojus apie tai, čia, penkiasdešimt trejų metų amžiaus, galiu pasakyti Dievo, Jo Bažnyčios ir Biblijos akivaizdoje, šios grupės akivaizdoje, kad: „Aš nė karto nemačiau, kad Tai būtų žlugę; visada tobulai pataikydavo į tašką“.

⁴² Išimtis - anądien, kai atvykau į vakarus. Jūs klausėtės garsajuostės, manau, daugelis iš jūsų suprantate. Nežinau kas. Aš laikiu. Dabar esu čia. Aš nežinau kodėl. Tiesiog laikiu.

⁴³ Galbūt tai mano laikas grįžti namo. Labai panašu, kad taip. Jei taip, tuomet po manęs pakils kas nors, kas perims Žinią. Jis bus keistas žmogus, bet jis iškils po viso to ir perims Žinią. Ir jūs klausykite to. Toliau, kol tai yra pagal Raštą, stovėkite su tuo.

⁴⁴ Jei taip nėra - ateina kita dalis, nes aš tikiu, kad mes gyvename paskutinėmis dienomis, ir esu dėkingas, kad aš gyvenu šioje dienoje. Aš neiškeisčiau šios dienos į jokią kitą dieną. Tai pati šlovingiausia diena, kuri kada nors buvo žemėje. Nėra kitos dienos, kuri kada nors prilygtų šiai dienai.

⁴⁵ O, kas jei Mozė, Elijas, Paulius, Silas, tie didys tų praėjusių dienų tikėjimo didvyriai, galėtų pakilti ir paimti istorijos knygą, bei pažvelgti kaip tiksliai išsipildė tai, apie ką jie pranašavo, pamatyti, kur mes dabar esame? Na, jie per valandą įmestų juos į kalėjimą. Žinoma. Jie būtų kaip laukiniai žmonės, lakstydami gatvėmis pirmyn ir atgal, kiek tik galėdami, skelbdami Evangeliją. „Laikas jau arti“. Tuomet ši vakarą mes matome, kad esame labai nutolę nuo Dievo šlovės.

⁴⁶ Bet aš tiesiog norėčiau trumpam pakartoti, kad tam tikra prasme bažnyčia . . .

⁴⁷ Beje, ar ši vakarą šioje bažnyčioje Bili Polis išdalino maldos korteles? Aš tiesiog prieš keletą minučių atvykau iš Tusono. [Kažkas sako: „Taip“—Red.] Jis—jis išdalino korteles. Taigi, tai bus siaubinga, bandant juos atvesti. Mes pabandytume tai padaryti.

⁴⁸ Taigi, ilgai neužtruksiu, tiesiog pateiksiu liudijimą, remiantis šiuo Raštu.

⁴⁹ Tai, Kristus laikosi viso Savo Žodžio. Jis turi laikytis. Jis turi tai padaryti. Suprantate? Man nereikia to daryti; aš esu mirtingas, linkęs klysti. Jis yra nemirtingas, neklystantis. Jis

turi laikytis Savojo. Suprantate? Bet aš neprivalau laikytis savojo. Jūs neprivalote laikytis savojo. Bet Jis privalo. O, argi tai nepadaro jūsų viduje kažko, žinant, kad Jis—Jis yra absoliučiai surištas tuo Žodžiu?

⁵⁰ Ir tai, šią savaitę, kaip mes perėjome per Bibliją, su tais pranašais bei patriarchais, ir kiekvieną kartą rodė, kai tik bažnyčia pasitraukdavo nuo to, Dievas tiesiog siųsdavo kažką ir supurtydavo juos bei gražindavo prie to Žodžio, pastatydamas bažnyčią vėl į rikiuotę. Taip visada buvo. Tokia Dievo strategija. Jis pasirenka žmones, kad tai padarytų.

⁵¹ Taigi, jei Jis būtų pasirinkęs žvaigždes Evangelijos pamokslavimui, tai būtų jau seniai padaryta. Jos niekada nebūtų pasitraukusios iš Jo valios. Jei Jis būtų pasirinkęs saulę, kad pamokslautų tai, ar vėjus, kad pamokslautų tai, jie niekada nebūtų pasitraukę iš Jo valios. Suprantate?

⁵² Bet mes turime laisvos valios pasirinkimą. Galime elgtis taip, kaip norime. Ir būtent dėl to mes Jam sukėlėme tiek daug skausmo. Visada *taip*, norime primesti savo kelius ir pasitraukti nuo Jo kelių. Suprantate?

⁵³ Ir aš—aš jau sakiau anksčiau, žmogus nuolat šlovina Dievą už tai, ką Jis padarė. Ir jis visada kalbą apie tai, ką Jis darys. Ir tuomet, tuo pačiu metu ignoruoja tai, ką Jis daro. Suprantate?

⁵⁴ Žmogus sakys: „O, Dievas atvėrė Raudonąją jūrą. Taip. Šlovė Dievui! Teisingai“. „Taip, Jėzus vėl ateina. Aleliuja! Teisingai“. Bet, kalbant apie Jį šiandien? „O, tai buvo skirta kitai dienai“. Suprantate? Suprantate? Visada tai, ką Jis padarė, ką Jis darys, bet ignoruoja tai, ką Jis daro.

⁵⁵ Tai tokia pati būklė, kokią rado Jėzus Kristus, kai Jis atėjo į žemę. Būtent. Dievas pažadėjo tai, ką Jis padarė. Ir štai Jis buvo ten, stovėjo prieš juos, o jie nepažino Jo. „Jis buvo pasaulyje, ir pasaulis buvo sukurtas per Jį, bet pasaulis Jo nepažino“. Teisingai.

⁵⁶ „Bet visiems, kurie Jį priėmė, Jis suteikė jėgą tapti Dievo sūnumis“. Tai šlovingoji dalis.

⁵⁷ Tai buvo prieš kurį laiką, norėčiau papasakoti jums apie nedidelį regėjimą. Ir nežinau, galbūt aš niekada jo nepasakojau, bet gal tik asmeniškai kažkur. Bet aš—aš ką tik netekau vieno iš man didingiausių žmonių šioje žemėje - savo motinos.

⁵⁸ Ir aš—aš myliu savo mamą. Kaip matydavau ją, atsistojančia nuo stalo, kai mes buvome tokie vargšai, neturėjome ką valgyti! Ir ji . . . Tėtis atnešdavo duonos, kur jis iššluodavo parduotuvę ar dar ką nors, ir—ir jie užpildavo ją kava, o tada dar užberdavo cukraus. Ir motina elgėsi taip, tarsi ji nebūtų alkana, kad mes, vaikai, turėtume ką pavalgyti. O, aš—aš niekada negalėsiu to pamiršti. Suprantate? Ir daugelį kartų, kai ji mane paimdavo ant rankų, ir tai, ką ji padarė dėl manęs. Bet, žinote, Dievas

tiesiog yra—yra toks kupinas gailestingumo. Jis supranta visus tuos dalykus, kai Jis turi juos paimti. Ir aš—aš myliu Jį už tai.

⁵⁹ Taip visada buvo, kad, prieš mirštant bet kuriam iš mano artimųjų, aš matydavau tai regėjime, dar prieš tam įvykstant.

⁶⁰ Aš mačiau savo brolių, kai man buvo tik aštuoniolika, devyniolika metų. Aš mačiau jį prieš jam išeinant. Dar nebuvau krikščionis, bet mačiau regėjimą, kuris pasirodė priešais mane, mačiau, kaip mano brolis išeina.

Mačiau savo tėvą, kai jis išėjo.

⁶¹ Hovardas, daugelis iš jūsų prisimenate Hovardą. „Hovardai, - jūs prisimenate mane, prieš dvejus metus, kai tai įvyko, aš pasakiau, - Hovardai, aš mačiau pažymėtą jūsų vietą. Jūs esate sekantis“. Aš tariau: „Susitvarkykite broli, nes jūs būsite sekantis“. Ir jis buvo, tiesiog tiksliai. Ir tuomet, čia prieš kurį laiką. . .

⁶² Taigi, aš tikiuosi, kad tai neskamba šventvagiškai, bet, tiesiog, kad parodyti Dievo susirūpinimą. Dievui visada rūpi maži dalykai, lygiai taip pat, kaip ir dideli dalykai. Noriu tai pasakyti, kai kurių iš šių puikių pamokslininkų labui. Tai gali būti. . . Ir aš išitraukiau į tai.

⁶³ Taigi, mes visi norėtume būti kaip Bili Greham, bet mes. . . Ir mes visi norėtume būti kaip Oral Roberts. Bet mes, mes nesame Bili Greham ar Oralas Roberts. Mes esame Dievo tarnai toje veikloje, į kurią Jis mus patalpino. Suprantate? Nesvarbu, kokia ji yra maža ar kokia didinga, Dievo akyse tai lygiai tas pats, visada tas pats - darbuotis teisingai toje vietoje, kur jūs esate. Visada, tai yra didis dalykas - sekti Viešpačiu.

⁶⁴ Aš verčiau laimėčiau. . . ar nueičiau ir turėčiau bažnyčią, kurioje yra penkiasdešimt žmonių, Dievo valioje, nei eičiau ir turėčiau penkis tūkstančius ne Dievo valioje. Žinoma. Dievas gali per vieną valandą padaryti daugiau su žmogumi, kuris yra Jo valioje, nei per penkiasdešimt metų su žmogumi, kuris yra ne Jo valioje. Suprantate? Jis klumpa ir svyruoja, tarsi šaudytų tamsoje. Bet kai žmogus iš tikrųjų yra Dievo valioje, ir žino savo pašaukimą, jis turėtų ten ir pasilikti.

Ir dabar, regėjimai, kaip Viešpats Dievas darbuojasi su jais. Aš. . .

⁶⁵ „Kai Jis, Šventoji Dvasia ateis, Jis atskleis tuos dalykus, apie kuriuos Aš jums kalbėjau“. Taigi, nėra reikalo bandyti tai išsiaiškinti, koku nors kitu būdu. Jis yra Autorius. Jis tikrai turėtų žinoti, ką Jis parašė. Suprantate? Biblijoje pasakyta, kad Jis Ją parašė. „Netgi senųjų laikų žmonės, įkvėpti Šventosios Dvasios, parašė Žodį“. Ir jei Šventoji Dvasia yra Žodžio Autorius, tai tikrai Jis žino, kaip Jį išsiaiškinti geriau nei kad mes. Te Jis išsiaiškina Jį. Ir jūs žinote kaip, koku būdu Jis Ją išsiaiškina? Taigi, nepraleiskite šių dalykų, jei ateinate į išgydymo

tarnavimą. Pažvelkite. Nepraleiskite šito. Kaip Jis išaiškina Jį? Per tai, įrodydamas Jį, suprantate, įvykdydamas Jį.

66 Tai, ką pasakė Jėzus. „Ištirkite Raštus. Juose jūs manote turintys Amžinąjį Gyvenimą; o Jie yra Tie, kurie pasako, kas Aš esu. Jie yra Tie, kurie kalba apie Mane. Ir kas gali pasmerkti Mane? Kas gali apkaltinti Mane nuodėme?“ *Nuodėmė* yra „netikėjimas“. „Jei Aš nedarau darbų, kurie buvo apie Mane parašyti, tuomet netikėkite Manimi. Bet jei Aš darau darbus, ir jūs negalite patikėti Manimi, tuomet tikėkite darbais, nes Žodyje apie tai pasakyta“. Suprantate? Tai tiesiog eilinis sveikas protas.

Dabar, Dievas, „Dovanos ir pašaukimai yra neatšaukiami“. Mes žinome, kad taip sako Biblija. Jie tai daro.

67 Tai buvo maždaug prieš beveik dvejus metus. Aš buvau . . . Vieną rytą vaikščiojau po namus ir atsisėdau ant kėdės. Taigi, tai atrodo gana keista, kad Dievas įtraukė gyvūną. Kaip vienas brangus brolis, apie tą Dangaus regėjimą, apie tą nedidelį perkėlimą, kurį aš turėjau; manau, kad jau kartą jums apie tai pasakojau, kokiame tai susirinkime. Anądien jis parašė man laišką ir pasakė. . . „Verslininkų Balsas“ paskelbė jį. Pasakė: „Tai buvo . . . jūsų regėjimas buvo geras, broli Branhamai, jūsų perkėlimas. Bet, paklauskite, viskas buvo gerai, kol nepasakėte, jog jūsų arklys, ant kurio kartą jodinėjote, atėjo ir padėjo savo galvą jums ant peties“. Jis pasakė: „Danguje nėra arklių, broli Branhamai. Dangus buvo sukurtas žmonėms, ne arkliams“. Na, aš pagalvojau. . .

68 Na, paprastai, kai pamatote ką nors tokio, jūs turite viską paaiškinti, jie tiesiog bando kažką atsirinkti. Suprantate? Šiaip ar taip, jūs negalite paaiškinti Dievo. Jūs tiesiog turite tikėti Juo.

69 Bet tai galbūt paguos jį. Aš pasakiau: „Broli, aš niekada nesakiau, kad buvau Danguje. Regėjime, aš paklausiau apie Jėzų, ir jie pasakė, kad Jis vis dar yra anapus. Aš buvau būsenoje, panašioje į rojų. Bet gal tai jums padės, Biblijoje pasakyta, Apreiškimo Knygoje, kad: „Jėzus atėjo iš dangų Dangaus, jodamas ant balto žirgo. Ir visa Dangaus kariuomenė sekė paskui Jį ant baltų žirgų“. Taigi, ten, dangaus Danguose, turi būti kas nors“.

70 Dievas suinteresuotas viskuo. Jis suinteresuotas nedideliais dalykais, kuriuos jūs darote, ar dideliais dalykais, kuriuos jūs darote. Jis yra suinteresuotas, kaip jūs rūpinatės savo mažąja kaimene, ar jūs kiti vyrukai, kaip rūpinatės savo didele kaimene. Jis suinteresuotas.

71 Prieš kurį laiką, žinomas, puikus mano brolis, mes buvome . . . žvejojome vienoje vietoje. Aš buvau atvykęs iš susirinkimų ir ilsėjaisi. Mes žvejojome su sraigėmis ir sugavome nemažai žuvies. O tą vakarą mes žvejojome su ilgą valą turinčiomis meškerėmis, ir mums baigėsi masalas. Vėlyvą popietę, aš išėjau, kad pagauti keletą mažų žiobrių, mažyčių

žuvelių. Negalite. . . Dideles žuvis galite valgyti, bet šios yra tiesiog mažytės žuvelės masalui. Ir aš užmečiau valą, muselinį valą, gaudžiau jas ir dėjau į kibirą.

⁷² Ir Kažkas palietė mane, sėdint toje valtyje. Šis vaikinukas buvo Jehovos liudytojas, ir jo brolis buvo ką tik išgelbėtas ir pripildytas Šventosios Dvasios, ir taigi, abu vaikinai buvo su mumis. Ir kai aš gaudžiau tas žuvelės, mes visi, Kažkas palietė mane. Ir aš pasakiau: „Žinote, įvyks kažkokios gyvybės prisikėlimas, kokio tai mažo gyvūnelio“. Na, mažo gyvūnelio.

⁷³ Taigi, daugelis iš jūsų prisimenate Žodžio išankstinį numatymą, kur pasakė: „Bus berniukas, kurį pertrenkė automobilis - prisikels iš mirties“. Šį vakarą brolis Džekas Moore yra su manimi, kuris buvo Suomijoje, kai tai įvyko. Suprantate? Daugelis iš jūsų čia, prisimenate, kaip aš pasakojau tai čia, suprantate, pasakiau, kad užsirašytumėte tai į savo knygelę. Atkreipkite dėmesį.

⁷⁴ Ir brolis Vud atsisuko, brolis Banks Vud, vienas iš jo berniukių buvo išgydytas nuo poliomiellito. Jis atsisuko ir tarė savo broliui: „Tu tiesiog stebėk. Kažkas turi įvykti“. Aš toliau žvejojau, suprantate. Taigi mes užkabinome ant valo tas žuvelės.

Tą vakarą mes nieko nesugavome.

⁷⁵ Kitą rytą aš pasakiau: „Ten buvo keletas karšių“.

⁷⁶ Jis pasakė: „Beje, sakykite, argi jūs nesakėte, kad bus kažkokios gyvybės prisikėlimas?“

Aš atsakiau: „Taip“.

⁷⁷ Pasakysiu jums, kai išvykau iš namų, jie buvo. . . Mano mažoji mergaitė. . . Mes tarsi. . . Jūs galite jas laikyti, jei norite, taigi, suprantate, bet aš bijau kačių. Ir todėl, man—man tiesiog nepatinka tas prietaringas jausmas, kuris apima jus, kai esate šalia jų. Ir taigi, mes jų neturime namuose, ir—ir aš tikiu, kad katės suvokia, jog aš bijau jų. Taigi, mano tėvas bijojo kačių. Taigi, tuomet mano mažosios mergaitės žinojo, kad ten neturi būti jokių kačių. Ir mažoji. . .

⁷⁸ Mano mažoji mergaitė ėjo gatve su kita mergaite, o kai grįžo, jos veidas buvo labai nuliūdęs, ir ji paklausė: „Tėti?“

Aš tariau: „Ko nori, brangioji?“

Ji pasakė: „Įvyko siaubingas dalykas“.

Aš paklausiau: „Kas gi?“

Ji pasakė: „Jei tik žinotum!“

Aš tariau „Na, pasakyk man“.

⁷⁹ Ji pasakė: „Čia gatvėje kažkas išmetė vargšę katę“. Ir pasakė: „Vargšiukė beveik bimirštanti, vos gali paeiti“. Ir paklausė: „Tėveli, ar tu nieko prieš, jei mes ją pamaitinsime ir pasirūpinsime ja?“

⁸⁰ Aš pasakiau: „Tikrai ne. Jei norite ją pamaitinti, tik būkite atsargios. Neleiskite, kad jums įdrėkstu“. Pasakiau: „Parodykite man katę“.

⁸¹ Taigi, kai jos atnešė katę, aš paėmiau dėžę, ir, žinoma, kitą rytą mes turėjome visą krūvą kačiukų.

⁸² Ir tuomet, taigi, mano mažasis—mažasis berniukas, kai aš išvykau, mažasis Juozapas, jis žiūrėdavo į juos. O, jis manė, kad jie mieli, žinote, laipioja aplink, žinote. Ir—ir taigi paėmė vieną į savo rankas; jis šiek tiek per stipriai suspaudė, ir jis išmetė jį ant betono. Mažylis pradėjo suktis aplinkui. Aš pagalvojau: „O, tai bent!“

⁸³ Ir aš pagalvojau: „Na, taigi, tai galbūt bus tas kačiukas, kai grįšiu namo“. Jūs prisimenate sterblinės žiurkės atvejį. Pagalvojau: „Na, tai galbūt tas kačiukas“. Taigi, tuomet mes sėdėjome nedidelėje įlankoje, žvejojome, ir tuomet mes žvejojome tuos gana nemažus karšius, mažus išmesdami atgal.

⁸⁴ Brolis Lyle, brolio Banks brolis, žvejojo su meškere ir rite, su didžiuliu kabliuku, ant kurio užkabinta nemaža krūvelė sliekų. Jis leido tam karšiui praryti tą kabliuką, į jo mažą pilvelį. Ir kai ištraukė jį, jis pasakė: „Taigi, norėčiau, kad jūs pažvelgtumėte čia“, - maždaug *tokio* ilgio. Ir jis tiesiog. . . Jis, manau, negalėjo ištraukti kabliuko. Nėra kito būdo; tiesiog nupjovė valą. Ir jis norėjo išsaugoti savo kabliuką. Taigi jis tiesiog ištraukė jo žiaunas, vidurius ir visa kita, štai *taip*, ir išmetė jį į vandenį. Ir jis—jis suvirpėjo tris ar keturis kartus ir tiesiog gulėjo ten. Jis pasakė: „Tu prarijai savo paskutinį kąsnį, vargšeli“.

⁸⁵ Aš pasakiau: „Lyle, kai pradės kibti. . . Paimk mažesni kabliuką. Kai jis pradės kibti, paimk tą meškere, kuri čia guli, ir vos tik jis pradės kibti, pagauk jį. Suprantate? Kol jis nesugriebė ir neapžijojo, bei neprarijo jo“. Aš pasakiau: „Tai ir yra žvejybos menas“.

⁸⁶ „A-a, - jis tarė, - aš netinkamai patraukiau“, ir jis tiesiog tęsė. Ir jis pabandė keletą kartų, bei praleido apie tris ar keturis. Ir jis padėjo ją, pasakė: „Aš tiesiog leisiu jam vėl jį praryti“.

⁸⁷ Taigi ši vargšė žuvis plūduriavo vandenyje kurį laiką, o, manau, apie trisdešimt minučių. Ir pakilo vėjas ir bangos pradėjo ristis.

⁸⁸ Aš tariau: „Na, netrukus turėsime išvykti. Dabar mes turime kibirą, taigi mums teks išvykti“.

⁸⁹ Ir aš pakilau, kad užmesčiau atgal ant lelijų lapų, kad truktelėti. Ten buvo keletas didelių raudonpilvių. Taigi, aš pradėjau traukti masalą nuo lapų, žinote, numetu jį ant lapo ir trukteliu, kiek jūs, vyrai ir moterys, žinote apie žvejybą.

⁹⁰ Ir kai aš pradėjau tai daryti, staiga, Kažkas nusileido nuo tų kalvų, tiesiog kaip pučiantis Vėjas. Ir Jis nusileido ant manęs. Aš

išmečiau meškereį ir atsistočiau valtyje. Aš apsidairiau. Išgirdau Balsą, sakantį: „Ar matai tą vargšę žuvį?“ Ir štai ji, gulėjo ten.

⁹¹ Aš paklausiau: „Ar matote tą vargšę žuvį?“ tiesiog kaip Jis ir pasakė. Jos maži pelekai buvo sustingę, ir pusvalandį plūduriavo ant vandens. Ir ši Biblija dabar guli atversta. Suprantate?

Ir Jis pasakė: „Tark jai, ir sugražink jai gyvybę“.

⁹² Ir aš pasakiau: „Mažoji žuvelė, Viešpaties Jėzaus Vardu, aš gražinu tau gyvybę“.

⁹³ Ir tie vyrai stovėjo, stebėjo. Ta žuvelė apsvirtė ant nugaros ir nuplaukė į gilumas. Jie vos neapalpo. Lyle nusiprausė veidą vandeniu. Jis pasakė: „Aš po kurio laiko atsibusiu“. Jis tarė: „Aš—aš žinau, kad sapnuoju“.

Aš pasakiau: „Jūs nesapnuojate“.

⁹⁴ Ir tuo pačiu metu, manau, maldų sąrašė turėjau trisdešimt ar keturiasdešimt vaikų, sergančių cerebriniu paralyžiumi. Ir kaip Dievas apėjo tuos vaikus, sergančius cerebriniu paralyžiumi ir atgaivino tą mažą žuvelę, tai tik parodo, kad Jis yra suinteresuotas viskuo.

⁹⁵ Kodėl Jis panaudojo Savo jėgą, kad prakeiktų figmedį, kai šalyje buvo tūkstančiai raupsuotųjų? Ir Jis aplenkė tuos raupsuotuosius bei nuėjo ir prakeikė figmedį, ir pasakė: „Niekas nevalgys nuo tavęs“, ir figmedis nudžiuvo. Panaudojo Savo jėgą, parodydamas, jog Jis yra suinteresuotas medžiais. Jis suinteresuotas žuvimi.

⁹⁶ Jis suinteresuotas jumis. Jis suinteresuotas manimi. Ir Jis nori matyti pasireiškusį Savo Žodį, ir Jis priklauso nuo mūsų, kad padarytume tai, nes mes esame Jo atstovai. Nieko nėra mumyse. Tai Jis; atsiduodame ir einame su Juo.

⁹⁷ Tą rytą mačiau regėjimą. Aš mačiau didelį gyvūną, gulintį ant kalvos šlaito. O, jis turėjo milžiniškus ragus. Siame regėjime aš buvau išvykęs į medžioklę, maždaug dešimtą ar vienuoliką valandą dienos. Ir aš prislinkau bei nušoviau gyvūną.

⁹⁸ Ir tuomet, grįžtant atgal, milžiniškas didelis pilkasis lokys atsistojo tiesiai prieš mane, ir aš nušoviau jį.

⁹⁹ Ir tuomet mačiau, kaip jis paėmė ragus, ir ištiesė nedidelę ranką ir paėmė ragus, uždėjo ant jų matuoklį. Jie buvo keturiasdešimt dviejų colių, nuo ragų pagrindo iki viršaus, keturiasdešimt dviejų colių aukščio. Niekada nesu matęs jokio panašaus gyvūno su didžiuliais smailiais ragais. Ir, taigi, jis buvo panašus į elnią, bet tai, o, tai bent, prilygo dviems ar trimis elniams. Aš niekada nesu matęs nieko panašaus.

¹⁰⁰ „Na, - pasakiau, - tikriausiai vieną dieną tai įvyks. Aš tiesiog užsirašysiu“.

101 Aš su savo draugu nuvykome į Kentukį ir brolis Miner Arganbright paskambino man, paklausė: „Broli Branhamai, ar jūs užsiėmęs?“

102 Atsakiau: „Ne taip baisiai“. Aš pasakiau: „Buvau... Aš dabar turiu dvi savaites. Šiek tiek atostogauju“.

103 Pasakė: „Važiukite su manimi į Kanadą, į Aliaską. Mes norime įkurti Verslininkų filialą Ankoridže ir taip pat Fairbanke“.

Aš tariau: „Skamba gerai, jeigu aš turėsiu tam laiko“.

104 Jis pasakė: „Na, broli Branhamai, jei padarysite tai, pasakysiu jums štai ką, mes surengsime jums puikią sidabrinų lokių medžioklę“.

105 Pagalvojau: „O, tai skamba puikiai“. Aš pagalvojau: „O, o, štai ir regėjimas. Suprantate, štai ir viskas“.

106 „Puiki pilkųjų lokių medžioklė, - pasakiau, - tai skamba gerai. Aš to nesiekiu. Bet jei jau būsime ten, ir kai kurie vedliai nori mane lydėti, nemokamai, aš mielai vyksiu“.

Taigi, jis pasakė: „Na, jie—jie tai padarys. Mes visa tai sutvarkėme“.

Aš pasakiau: „Na, dabar palaukite. Leiskite man pasimelsti už tai“.

107 Ir tą dieną aš nuėjau į mišką, ir kiekvieną kartą, kai aš meldžiausi, aš visą laiką vis traukiausi nuo to, visiškai nutolau nuo to. Aš pagalvojau: „Tai keista“. Ir praėjus dviem dienoms po to aš paskambinau broliui Arganbright. Aš pasakiau: „Ne“.

108 Jis pasakė: „Broli Branhamai, mes ką tik viską suorganizavome“.

109 Aš pasakiau: „Nedarykite to. Šventoji Dvasia pasmerkė tai“. Ir aš papasakojau jam regėjimą. Pasakiau: „Aš—aš nežinau, broli Arganbright, tačiau tai keista. Bet Jis neleidžia man ten vykti, ir, taigi, tai skamba taip, kad—kad tai bus ta vieta“.

Ir jis tarė: „Na, taigi, mes visi pasiruošę vykti“. Ir aš pasakiau... .

110 Taigi, daugelis iš jūsų pamatysite brolių Arganbright. Jis dabar atvyksta čia, kad pasiruoštų su manimi vykti į užsienį, po šio susirinkimo. Ir taigi, jūs galite paklausti jo apie tą istoriją. Taigi mes pasakėme... .

Aš pasakiau: „Ne. Aš tiesiog negaliu to padaryti. Šventoji Dvasia sako man, kad nevykčiau“.

111 Geriausia paklusti, nesvarbu ant kiek gerai tai atrodo. Aš rytoj vakare ruošiuosi pamokslauti kažką panašaus į tai, Viešpačiui leidus. Taigi dabar, atminkite, nesvarbu, kaip gerai tai atrodo, jei tame nėra Dievo, laikykitės atokiau nuo to. Nesvarbu, kaip žavingai tai atrodo, laikykitės atokiau nuo to. Kaip palanku tai neatrodytų, laikykitės atokiau nuo to - jei tame

nėra Dievo. Laikykites atokiau nuo to. Taigi, mes ruošiamės apie tai pakalbėti rytoj vakare, Viešpačiui leidus.

¹¹² Taigi, kai grįžau namo, Bilis pasakė man, mano sūnus, jis pasakė: „Tėti, ar žinai tą medžiotoją, su kuriuo praeitą pavasarį buvai medžioklėje, vardu Southvick?“

¹¹³ „O, - tariau, - ten. . . ten. . . ten, už Jukono?“

Jis tarė: „Taip“.

Pasakė: „Jis čia turi tau laišką“.

¹¹⁴ Tai brolis Edis Byskal, kuris yra tos šiaurės vakarų šalies tarnautojų asociacijos vadovas, labai puikus vyrukas, galbūt yra čia, šiame susirinkime. Šikart jis planavo atvykti šiuo laiku. Puikus vyrukas, jis turi nuostabią šeimą. Jis—jis dabar misionierius ten pas Crees, Cree indėnus. Ir aš tiesiog buvau su juo praėjusį rudenį. Ir tuomet. . . Ar, tiksliau, praeitą vasarą.

¹¹⁵ Tuomet jis, Edis, norėjo mane nuvežti pas Bud, kuris buvo vienas iš jo atsivertusių į Kristų. Jo žmona buvo ištikima sekmininkė. Bud buvo ūkininkas, ir jis visai neseniai atvyko. Bet jam buvo paskirtas sklypas, iš kurio buvo išvaryti indėnai ir perkelti į rezervatą, didžiulė teritorija medžioklei. Maždaug šeši. . . O, manau, kad jis gavo apie tris šimtus kvadratinių mylių ar daugiau, aplink ten, kaip sklypą, kurį jam skyrė Kanados vyriausybė.

¹¹⁶ Na, tą pavasarį, kai buvau ten, po susirinkimo mes išvykome medžioti lokių, bet kai mes. . . gegužį, tačiau pradėjo pūsti činukas ir atkirto mus. Mes turėjome maždaug. . . Jis niekada nebuvo girdėjęs apie susirinkimus, o Edis vis pasakojo jam apie susirinkimus.

¹¹⁷ Ir jis pasakė: „Norite man pasakyti, kad šiandien Dievas parodo Save, bei parodo dalykus, kurie įvyks, prieš jiems įvykstant?“

Edis pasakė: „Būtent taip“.

¹¹⁸ Taigi jis toliau kalbėjosi su manimi. Jis pasakė: „Žinote, aš turiu brolių, kuris serga epilepsija“. Tarė: „Jei tik jūs galėtumėte nuvykti pas tą brolių!“ Pasakė: „Aš tikiu, jei tik galėčiau atvešti jį į vieną iš jūsų susirinkimų, aš tikiu, kad jis būtų išgydytas“. Aš pasakiau. . . Pasakė: „Jis turi ją visą savo gyvenimą“.

Aš pasakiau: „Galbūt taip“.

¹¹⁹ Na, ten tuo metų laiku dar nebūna tamsu, žinote. Saulė dar tik leidžiasi, ir. . . O, jūs galite, bet kuriuo laiku, vidurnaktį, pirmą valandą, galite tiesiog stovėti, skaityti laikraštį, bet ką, suprantate. Ir maždaug—maždaug gegužės pabaigoje, saulė niekada nenusileidžia. Ji tik vos pasislenka, dingsta maždaug dešimčiai minučių, ir vėl sugrįžta. Taigi mes tiesiog eidavome miegoti tada, kai pavargdavome.

120 Ir tuomet, išvažiuojant, mes sutikome grupelę indėnų. Ir, o, ten aš turėjau pagyvenusį vadą. Jie leido jam ten pasilikti, nes jis turėjo du vaikus. Jie laidoja savo vaikus rąstuose, savo artimuosius. Savotiška religija. Ir jie pakabindavo juos ant medžio, taigi jie tiesiog leido tai šeimai ten pasilikti. Mielas senukas, virš devyniasdešimties metų, sėdėjo savo balne taip pat gerai, kaip ir vienas iš jo sūnų.

121 Ir taigi sekančią dieną mes išvykome. Jis pasakė: „Dabar nėra jokios galimybės pereiti. Pereikite per kalnus *ta* kryptimi“. O, tai buvo dar šimtas mylių, kad nueitume tą kelią. Taigi, mes negalėjome to padaryti. Jau buvo per vėlu. Mes pasukome atgal.

122 Ir grįžtant atgal, Bud turėjo būrį jaunų arklių, ir kai kurie iš jų įklimpo į pelkę ir visa kita. Aš ėjau šalia, kalbėjausi, Edis ir aš. O Bud buvo ant vedančiojo arklio ir bandė išstrukti. Mes turėjome dvidešimt vieną galvą. Ir vienam aš uždėjau virvę ir ištraukiau jį. Ir vos tik jis išlipo, tuomet įklimpo mano pabalnotas arklys. Ir štai aš bandžiau išlipti. Buvau purvinas ir visa kita. . . Po kelių minučių aš atsisėdau ant savo arklio bei nusivaliau purvą nuo drabužių, štai *taip*, ir pajudėjau.

123 Ir tiesiai priešais mane, ten per tą kalvą, ėjo jaunas vyras. Pažvelgiau į jį. Aš atsilošiau balne ir sustabdžiau savo arklį. Ir mačiau kaip jis krenta ištiktas priepuolio, vartėsi ir vartėsi, bei putojo, jis tapo tikrai arogantiškas, ir tiesiog viską draskė. Ir tuomet jis nurimo. Mačiau salamandra. Mačiau kaip dega jo marškiniai.

124 Edis buvo maždaug kaip už pusės miesto kvartalo priešais mane, bandė pasiekti kitą arklį. Jaunas arklys nulėkė nuo tako, įklimpo ten, numetė nuo savęs ryšulius, spardėsi. Taigi, tuomet aš nubėgau pas Edį. Mes nuraminome arklį. Aš pasakiau: „Edi, aš turiu ‚TAIP SAKO VIEŠPATS‘ dėl Bud“.

Jis paklausė: „Broli Branhamai, kas nutiko?“

Aš pasakiau: „Regėjimas. Aš mačiau jo brolių“.

Jis pasakė: „O, pasivykite jį“.

125 Aš tariau: „Sulaikyk arklius. Aš paspartinsiu savąjį ir nujosiu į priekį, aplenksiu tuos arklius, pažiūrėsiu, ar galėsiu juos sugauti ir sulaikyti prie kalvos krašto“.

126 Aš apjočiau aplink skardį, štai *taip*, su savo ar- . . . ant savo arklio. Paspaudžiau jį į viršų ir užkopiau ten. Ir aš uždėjau savo ranką ant balno. Tariau: „Bud?“

Jis atsakė: „Taip, broli Branhamai“.

127 Aš pasakiau: „Noriu jums kai ką pasakyti. Jūsų brolis . . .“ ir apibūdinau jį.

Jis tarė: „Taip. Kas jums pasakė?“

Aš atsakiau: „Niekas. Viešpats ką tik man jį parodė“.

Paklausiau: „Ar jūs patikėsite manimi, kaip Jo tarnu?“

Jis atsakė: „Žinoma, broli Branhamai“.

¹²⁸ Aš pasakiau: „Pasiųskite atgal, - maždaug—maždaug aštuoni šimtai mylių nuo civilizacijos, - pakvieskite savo brolių, kad atvyktų čia. Ir pirmas kartas, kai jį ištiko vienas iš tų priepuolių. . .“ Aš pasakiau: „Jis juos turi maždaug nuo dvejų metų. Jūs galbūt nepatikėsite, bet tai paveldima. Jūsų senelis juos turėjo“.

Jis pasakė: „Taigi, tai tiesa. Teisingai“.

¹²⁹ Aš pasakiau: „Taigi, kai šį vaikinuką ištiks priepuolis, jūs nuplėškite nuo jo marškinius ir įmeskite juos į ugnį, ir sakykite: „Tai aš darau Jėzaus Kristaus Vardu, pagal Jo Žodį“. Jis niekada daugiau neturės nė vieno, tol kol tikės tu“.

¹³⁰ Jis tiesiog pakėlė rankas, pradėjo šaukti. Jis pasakė: „Aš niekada nemačiau, kaip tai daroma, bet jūs tikrai pasakėte man, kaip atrodė mano brolis, ir pasakėte tiesą apie mano senelį“.

Aš pasakiau: „Teisingai“.

¹³¹ Po to, kai mes išvykome, jis pasiuntė ir pakvietė savo brolių. Ir tą rytą jis ruošėsi eiti ir prakirsti taką, kai jis keliavo autobusu (pravažiudavo du ar tris kartus per savaitę, pirmyn ir atgal Aliaskos greitkeliu), jis atvyko į. . .

¹³² Ir Bud žmona, Lila, tiesiog smulkutė, nedidukė moteris, maždaug tokio dydžio kaip muilo gabalėlis, kai šeima jau baigia juo skalbti. Tokia mažutė. . . Turi penkis vaikus, miela moteris.

¹³³ Ir taigi Bud išėjo paruošti savo arklių, kadangi jis ketino nutiesti taką, kad mes galėtume sugrįžti su jo medžiotojais.

¹³⁴ Ir vos tik jam išėjus na, jo brolis ten, dar nenusivilkęs savo gerų drabužių, ir jį ištiko priepuolis. Ir jie stovyklavo senose kareivinėse, kurias turėjo amerikiečiai, kai jie ten tiesė greitkelį. Ir kai. . . Jie turėjo didelę seną salamandrą kaip krosnį. Ir mažoji Lila. . . Kai jį ištikdavo tie priepuoliai, jis—jis tapdavo neramus. Ir ji mirtinai bijojo jo, ir ji atidarydavo langą, *ar ką nors panašaus*, kad pasitrauktų iš kelio. Bet ji pradėjo šokinėti, ir ji prisiminė apie tai, kas buvo pasakyta. Ji buvo viename iš susirinkimų, Davson Creek.

¹³⁵ Ji nuskubėjo ten ir užsiropštė ant šio stamboko vyruko, nuplėšė nuo jo marškinius, verkdamą, sagas ir visa kita, jo baltus marškinius nuėjo prie krosnies ir pasakė: „Tai aš darau Viešpaties Jėzaus Vardu, pagal Viešpaties Žodį, kuris buvo mums pasakytas“. Ir nuo to laiko jis neturėjo nė vieno. Viskas susitvarkė.

¹³⁶ Jis pakvietė mane atvykti į nemokamą medžioklę. O aš visada ieškau tų nemokamų pasiūlymų, žinote. Taigi, pagalvojau: „Na. . .“ Aš pasakiau: „Aš vyksiu. Pažiūrėsiu, ar Viešpats leis man vykti“. Aš pasimeldžiau. Ir vos tik pasimeldžiau, viskas ėmė judėti ta linkme.

137 Aš pasiėmiau brolių Fredą Sothmann. Jis yra kažkur čia susirinkime. Kur jūs, Fredai? Štai jis. Taip. Jis yra vienas iš mūsų bažnyčios patikėtinių. Brolis Fredas žino, kad tai buvo pasakyta dar prieš tris mėnesius iki tam įvykstant. Ar taip, broli Fredai? Ir, manau, brolis Simpson. Kiek ši vakarą iš šiame pastate esančių, žino, kad tai buvo pasakyta dar prieš tam įvykstant? Pakelkite savo rankas. Štai taip. Ir buvo pasakyta priešais bažnyčią, tiksliai kas įvyks. Na, aš nežinojau, kad tai buvo tas laikas.

138 Taigi, aš nuvažiavau į Aliaskos greitkelį, o brolis Fredas sustojo pas draugą, briedžių medžioklei. Tai per toli, kad būtų briedžių. Taigi, mes atsidūrėme avių krašte, kur ir vykome. Ir taigi mes . . . Aš paėmiau gabalėlį kredo ar žemių, ir nupiešiau ant priekinio stiklo. Pasakiau: „Dabar, broli Fredai, taigi, jei tai yra tas laikas, jūs tiksliai prisiminsite, kas tai bus“. Ir jis tai prisimena.

139 Aš užlipau. Tą vakarą, kai mes atvykome į stovyklą, Bud pasakė: „Brolis Branhamas!“ Jis apkabino mane, pašoko aukštyn ir žemyn, kalbėjo kalbomis ir šūkavo, žinote. Jis pasakė . . . Ir tai, taip pat senyvas, grubokas kaubojus. Ir jis—jis tiesiog šlovina Dievą. Jis pasakė: „Žinote ką, broli Branhamai? Nuo to laiko mano brolis neturėjo priepuolių. Jis visiškai normalus ir sveikas, jau metus“.

140 Aš tariau: „Kol jis tuo tikės, taip ir bus“. Ir pasakiau: „Dabar pasakyk jam, kad atiduotų savo gyvenimą Kristui ir tarnautų Jam visas likusias savo dienas. „Eik ir daugiau nenusidėk, nes kitaip jam nutiks dar blogiau“. Suprantate?“ Aš pasakiau: „Pasakyk jam, kad padarytų tai dabar“.

141 Taigi aš pasakiau: „Turiu kitą regėjimą“, ir papasakojau jam apie regėjimą. Aš pasakiau: „Taigi, su manimi buvo keletas vyrų. Mes buvome išvykę į medžioklę. Jie buvo nedideli vyrai. Ir vienas iš jų buvo apsirengęs žaliais languotais marškinėliais“.

142 Ir jis pasakė: „Na, - jis tarė, - broli Branhamai, - pasakė, - aš neturiu žalių, languotų marškinių“. Jo berniukas Blaine, aštuoniolikos metų, pasakė, jog jis neturi žalių languotų marškinių.

143 Edis Byskal, dar vienas vyrukas, sveriantis apie šimtą dešimt svarų, jis pasakė: „Aš taip pat jų neturiu, broli Branhamai“.

Aš pasakiau: „Na, - tariau, - taigi, gyvūnas . . .“

Jis paklausė: „Koks tai buvo gyvūnas?“

Aš atsakiau: „Jis atrodė kaip elnias“.

144 Jis tarė: „Čia nėra elnio. Per aukštai“. Jis pasakė: „Galbūt tai buvo šiaurinis elnias“.

Aš atsakiau: „Šiaurinis elnias turi plačius ragus“.

Tarė: „Teisingai“.

Aš pasakiau: „Šis turėjo smailius ragus“.

¹⁴⁵ Jis pasakė: „Na, broli Branhamai“, - pasakė, - „mes vykstame į avių šalį, ne į elnių šalį ar kažką panašaus“.

¹⁴⁶ Aš atsakiau: „Na, tai tikriausiai dar viena kelionė. Brolis Arganbright. . . Tai galėjo būti kažkur Aliaskoje, - pasakiau, - nes tai buvo stambus, didžiulis grizlis“.

Jis paklausė: „Koks tai buvo grizlis?“

Aš pasakiau: „Sidabrinis lokys“. Tai labiausiai pagarsėjęs iš jų visų.

¹⁴⁷ Jis tarė: „Esu vedlys. Visą savo gyvenimą praleidau šiuose miškuose. Aš niekada nemačiau sidabrinio lokio“. Pasakė: „Esu matęs paprastą grizlį. Bet, - pasakė, - aš niekada nemačiau sidabrinio lokio, dar nė vieno nemačiau savo gyvenime“.

¹⁴⁸ Aš pasakiau: „Na, kažkur yra vienas, ir aš sugausiu jį“.

Jis tarė: „Aš pasakysiu, kad tai tiesa“. Jis pasakė: „Aš pasakysiu tai“.

¹⁴⁹ Mes išvykome, po trijų dienų. Įsirengėme stovyklą tiesiai už miško ribos.

¹⁵⁰ Ir Dieve, padėk man, jei jie išliks tokie iki Tūkstantmečio, leisk man gyventi ten Tūkstantmetyje. Man tiesiog patinka maudytis toje gamtoje. O! Kas negali ten matyti Dievo, yra – yra aklas, kurčias ir nebylys. Tiesiog matyti Jį, atspindintį Save tuose didžiuliuose kalnuose! O, tai bent! Tuomet gelmė šaukiasi gelmę, ir tiesiog leidžiant ten šlovingą laiką.

¹⁵¹ Taigi mes užlipome į vieną kalną. Jūs tiesiog turite eiti tiesiai, štai *taip*, kad įkoptumėte į jį. O, jokios medienos, viskas, ką jūs matote, tik karibų samanų. Mes matėme apie trisdešimt ar keturiasdešimt avių. Nebuvo nė vienos pakankamai didelės, kad galėtume paimti. Tai buvo tik pusės ir trijų ketvirtadalių dydžio. Aš – aš norėjau vienos pakankamai didelės, taigi, kad galėčiau išeiti iš ten ir grįžti atgal. Taigi mes. . . Aš grįžau atgal.

¹⁵² Ir sekančią dieną mes pradėjome eiti per upę, ir Edis įkrito į vandenį, kai jis norėjo peršokti, su dideliais batais.

¹⁵³ Lipdamas į kalno pusę, Bud sustojo ir tarė: „Duokite man savo žiūronus, Bili“. Aš jam daviau žiūronus.

¹⁵⁴ Mes nuėjome dalį kelio, kalbėjome apie Viešpatį ir šūkavome, bei lakstėme aukštyn ir žemyn nuo kalvos, tiesiog turėjome šlovingą laiką. Gera yra vykti į medžioklę, jei vykstate su broliais.

¹⁵⁵ Ir taigi, jis paėmė mano žiūronus. Jis pasakė: „Broli Branhamai, štai jūsų avinas. Jų maždaug aštuoni, guli ten už maždaug šešių mylių, tiesiai ant tos kitos viršūnės. Pažvelkite į juos. Matote juos kartu?“

Aš paėmiau žiūronus. Pasakiau: „Iš tiesų, štai jie, tiksliai“.

¹⁵⁶ Jis tarė: „Na, galbūt mes taip pat nusileisime atgal, išeisime ryte apie trečią valandą“. Pasakė: „Mes ten turėtume būti apie devintą, ar dešimtą. Senieji avinai bus atsigulę. Tai bus kaip tik laikas“.

Aš paklausiau: „Kas ten dar vaikštinėja aplink?“

¹⁵⁷ Pasakė: „Tai šiauriniai elniai“. Aš pasakiau: „. . . Taigi, žinote, už šešių mylių yra sunku pasakyti, kaip jie atrodo.“

¹⁵⁸ Ir tuomet, nuo ten, šeši šimtai mylių tiesia linija, ten nėra nei kelio, nei takelio. Ir kai pasiekiate Vakarinę pakrantę, jūs einate apie aštuonis šimtus mylių iki Vankuverio, ten nėra nė menkiausios civilizacijos. O kitos civilizacijos, vykstant *šiuo* keliu, yra Ankoridžas, maždaug už septynių ar aštuonių šimtų mylių. Grįžtant *šiuo* keliu, jūs patenkate į nedidelį miestelį, Jelouknifa, kur kartą per metus pas eskimus atplaukia laivas. Ir, toliau, pasiekiate Rusiją. Taigi, esate visiškai vienas. Tai, kur Dievas gali pailsėti, štai ten, nuo visų mūsų rūpesčių ir išbandymų, į kuriuos mes Jį įtraukėme. Taigi, man patinka nuvykti ten ir kalbėtis su Juo, kai Jis ilsisi, suprantate, taigi, tuomet kaip tai buvo praeitą vakarą laive.

¹⁵⁹ Taigi, kai mes sugrįžome, ir sekantį rytą išvykome anksti. Maždaug apie aštuntą valandą mes prasisukome per tankmę ir visa kita, kol pasiekėme kalvos viršūnę. Ir kylant į viršų, štai ėjo šiaurinio elnio patelė, bei nemažo dydžio patinas. Jis nuėjo, pradėjo kopti į kalvą, jis turėjo didelius plačius ragus. Ir aš pasakiau: „Na, taigi, tai pirmas šiaurinis elnias, kurį kada nors esu matęs miškuose, laukinis. Aš dar niekada nebuvau taip aukštai“.

Jis atsakė: „Taip. Tai šiaurinis elnias“.

¹⁶⁰ Taigi mes užlipome į kalną ir apsižvalgėme. Avių ten nebuvo. Taigi, mes su Bud vaikštinėjome aplink. O Edis pradėjo tyliai slinkti, ir Blaine, jo berniukas, žvalgėsi aplinkui, ieškodamas medžiojamų gyvūnų.

¹⁶¹ Mes priėjome čia, ir, o, tai bent, aš tiesiog sušukau: „Šlovė Dievui!“ Aš pažvelgiau į toli, o ten buvo tie dideli kalnai su sniegu padengtomis viršūnėmis, po sniegu - geltonos šiaurinių elnių samanų; o dar šiek tiek žemiau buvo visžalis augalas, nykštukinė eglė; paėjau šiek tiek toliau, ten buvo šunobelė, raudona; dar šiek tiek toliau, buvo geltonoji drebulė, visa tai atspindėjo žemiau esančiame ežere. O, tai bent!

¹⁶² Bud ir aš tiesiog apsikabinome vienas kitą ir tiesiog šokome ten, šokinėdami aplink, tiesiog šaukėme bei šūkavome, ir šlovinome Dievą. Ir mes atsisėdome, apsikabinę vienas kitą, ir tiesiog šlovinome Dievą. Praleidome nuostabų laiką, manau, apie dvi valandas.

163 Ir aš paklausiau: „Klausyk, įdomu, kas nutiko su Edžiu?“ Mes vadinome jį „Draugužiu“. Taigi, mes ejome atgal. Perėjome per kalvą. Aš pasakiau: „Jis negalėjo čia pasiklysti“.

164 Ir tarė: „Ne. Blaine sugrižo ten kažkur, jis indėnas“.

165 Taigi mes apsidairėme, ir aš pamačiau ten gulinčią kino kamerą. Pasakiau: „Tai buvo Edžio“. Aš pažvelgiau žemyn nuo kalvos. Ir nuėjau *tu* keliu, o jis nuėjo kitu keliu.

166 O Edis ėjo: „Š-š-š-š“. Jis persekiojo tą šiaurinį elnią. Ir jis ketino nušauti ir pamaitinti savo draugus indėnus, pas kuriuos jis buvo kaip misionierius. Taigi, jis nušovė šiaurinį elnią. Mes nuėjome ir išdorojome.

167 Sugrižome, jau buvo maždaug pirma valanda. Mes radome savo jojimo arklius vėl, maždaug už pusės mylios, ten, kur jie ir stovėjo. Ir mes stovėjome ten. Jis paklausė: „Broli Branhamai, ar jums patinka vaikščioti?“

Pasakė: „Man tikrai patinka“.

168 Jis tarė: „Jei mes užliptume ant šio kalno . . . Tie avinai nuėjo *šia* kryptimi ir, galbūt, nusileido į tą kitą duobę ten. Jei ne, tai jie grįžo *šiuo* kitu keliu“. Pasakė: „Tegul Edis ir kiti sugrižta, ir pereina, kirsdami štai *čia*, paima mano pabalnotą arklį ir savo pabalnotus arklius, bei nuveža šiaurinį elnią į stovyklą. O mes tiesiog praeisime pro čia ir pasieksime tą vietą. Ir turėtume būti šį vakarą apie dešimtą ar vienuoliką valandą“.

Aš pasakiau: „Puiku. Mes tai padarysime“.

169 Taigi, mes stovėjome ten. Tiesiog valgėme sardines iš skardinių, kiekvienas iš mūsų. Ir mes užkasėme tas sardines po samanomis. O savo duoną laikėme marškinėliuose, ir nuo prakaito ji suminkštėjo tiek, kad viskas tapo vienu dideliu gumulu. Bet ji buvo gera, kai esate alkanas. Ir viskas gerai. Taigi, mes stovėjome ten.

170 Ir aš tiesiog žvalgiausi aplink. Ir aš pažvelgiau pro žiūronus. Pasakiau: „Bud, pažvelkite čia. Kas štai ten?“

171 Maždaug už trijų mylių gulėjo tas šiaurinis elnias. Ir jis buvo keistokas. Neturėjo plokščių ragų; jie buvo dideli ir smailūs. Aš tariau: „Ar prisimenate? Pažvelkite čia. Štai ta panorama, tiesiog tiksliai. Ir štai guli tas gyvūnas, lygiai toks pat“. Pasakiau: „Yra tik vienas dalykas, kuris trukdo regėjimui, kažkas su žaliais, languotais marškinėliais“. Ir ten stovėjo Edis su žaliais, languotais marškinėliais. Aš pasakiau: „Maniau, kad jūs tokių neturite“.

172 Jis atsakė: „Tikriausiai mano žmona įdėjo juo į kuprinę. Kai vakar įkritau į vandenį, aš pasikeičiau marškinėlius“. Jis pasakė: „Aš nežinojau, kad ji juos ten įdėjo, broli Branhamai. Atsiprašau, jei pasakiau jums kažką ne taip“.

Aš tariau: „Jūs tiesiog turėjote tai padaryti, sūnau“.

173 O, Bud pradėjo šaukti. Jis pasakė: „Jūs galite atsistoti tiesiog čia, už trijų mylių, ir nušauti jį. Ar galite, broli Branhamai?“

Aš atsakiau: „Pagal regėjimą, aš buvau tiesiai prie jo“.

174 Jis pasakė: „Broli Branhamai, klausykite, kaip jūs nueisite iki ten?“

Aš atsakiau: „Nežinau, bet aš nueisiu ten“.

Taigi jis paklausė: „Kaip jūs tai padarysite?“

Pasakiau: „Apeidamas šią panoramą“.

175 Jis tarė: „Tai skalūnas“. Ir aš... Pasakė: „Jei paslysite, maždaug per sekundę ant jūsų užgrius apie tūkstantį tonų sniego“.

176 Ir aš pasakiau: „Viešpats tuo pasirūpins. Tuo keliu aš ir nuėjau, regėjime, tiesiai aplink“.

Jis pasakė: „Na, aš einu paskui jus“. Štai jis eina.

177 Ir tie vaikinai pasakė: „Mes dabar pasiliksimė čia, kol pamatysime, kaip jūs pasieksite tą šiaurinį elnią, – ir jie pasakė, – tuomet mes—mes nusileisime, paimsime arklius ir ateisime. Mes susitiksimė su jumis nuokalnės apačioje, maždaug, o, maždaug už keturių ar penkių mylių“.

Jis atsakė: „Gerai“.

178 Taigi mes su Bud pradėjome eiti aplink. Maždaug po pusvalandžio mes apėjome aplink. Ir tas šiaurinis elnias gulėjo tiesiai ten, žiūrėjo tiesiai į mus, bet mūsų nematė. Jis tikriausiai miegojo. Mes perėjome per nedidelį kirtimą, sugrižome ir priartėjome prie jo maždaug trisdešimties jardų atstumu. Ten jis ir gulėjo. Tas milžiniškas, didžiulis gyvūnas pakilo iš ten, ir aš jį nušoviau.

179 Ir kol mes ten sėdėjome, nuimdami odą nuo jo ir taip toliau, panašiai, Bud paklausė: „Jūs sakėte, kad šie ragai yra keturiasdešimt dviejų colių?“

Aš pasakiau: „Būtent taip“.

180 Jis tarė: „Broli Branhamai, jie turbūt bus šimtas keturiasdešimt dviejų“, – didžiulė galva.

Atsakiau: „Ne, tiesiog lygiai keturiasdešimt du“.

Pasakė: „Aš ten turiu matuoklį“.

Aš paklausiau: „Ar jūs abejojate tuo?“

Jis atsakė: „Ne, pone“.

181 Jis tarė: „Bet, palaukite minutėlę, argi nesakėte man, kad sugausite didelį sidabrinį lokį, prieš jums sugrižtant? Prieš jums sugrižtant ten, kur buvo tas vaikinukas su žaliais marškiniais, ten bus sidabrinis lokys?“

Aš pasakiau: „Tai tiesa“.

182 Jis pažvelgė žemyn nuo kalvos. Na, nėra nieko *tokio* aukščio, visiškai nieko. Tik samanos, viskas, ką jūs matote, mylios ir mylios, tik samanų kalvos. Jis paklausė: „Kur jis, broli Branhamai?“

183 Aš atsakiau: „Jis gali parūpinti vieną. Jis taip pasakė“. Paklausiau: „Ar jūs abejojate tuo, Bud?“

Jis atsakė: „Ne, pone“.

184 Na, leisdami si nuo kalvos, mesėjome štai *taip*. Jis kurį laiką nešė šautuvą, o aš nešiau galvą, tuomet pasikeisdavome. Teko leistis nuo kalno šlaito šonu, nes tie dideli ragai tiesiog įstrigdavo į samanas. Ir nuėjome maždaug mylią nuo tos vietos. Mes sustojome ir apsižvalgėme. Jis tarė: „Tam lokiui geriau jau pasirodyti, ar ne?“

Aš paklausiau: „Kas jūs—kas jūs neramina?“

Atsakė: „Niekas“.

185 Ėjome toliau, kol pasiekėme skersai besidriekianti nedidelį ledyną. Mes atsisėdome ten ir šiek tiek atvėsome. Jis tarė: „Broli Branhamai, tik pagalvokite apie tai, - pasakė, - mums liko mažiau nei pusė mylios, kol pasieksime tuos vaikus, o kažkur tarp čia ir ten, jūs ruošiatės nušauti sidabrinį lokį“.

186 Atsakiau: „Teisingai. Teisingai“. Jis pasakė. . . Aš pasakiau: „Jūs abejojate tuo, Bud“.

187 Jis atsistojo, paėmė mane už rankos. Tarė: „Broli Branhamai, nuo tos dienos iki šios, mano brolis niekada neturėjo priepuolių“. Jis pasakė: „Dievas, kuris galėjo jums pasakyti apie mano brolių, nemeluos jums“.

Aš pasakiau: „Bud, jis bus ten“.

Jis paklausė: „Iš kur jis ateis?“

188 Aš tariu: „Nežinau, bet, - pasakiau, Bud, man penkiasdešimt dveji, - (tada), aš pasakiau, - aš mačiau regėjimus nuo pat vaikystės. Ir kai aš mačiau šį šiaurinį elnią, nužudytą, ir matote, argi jo ragai ne keturiasdešimt dviejų colių. Ir tuomet, tas pats regėjimas, man grįžtant ten, kur buvo ta kompanija, su kuria buvau, aš užmušiau šį sidabrinį lokį, grizlį“.

Jis pasakė: „Broli Branhamai, aš matau dvidešimt mylių atstumą“.

189 Pasakė: „Dievas turės ištraukti jį iš po žemės, ar nuleisti jį iš dangaus, ar panašiai“.

Aš atsakiau: „Nesijaudinkite. Jis bus ten“.

190 Mes nuėjome dar apie šimtą jardų. Jis taip pat buvo beveik išsekęs. Tas svoris, apie šimtą penkiasdešimt svarų, šis trofėjus. Taigi, leidomės nuo kalvos, ir jis—jis padėjo jį. Jis pasakė: „Fju! Aš beveik visiškai išsekau“.

191 Aš atsakiau: „Taip“. Mes priėjome prie mažytės nykštukinės eglės, maždaug *tokio* aukščio. Aplinkui skraidė kelios kurapkos, ir ten buvo baltųjų tetervinų, aš štai taip apmėčiau juos akmenimis.

Taigi jis paklausė: „Ar jūs kada nors valgėte baltąjį teterviną?“

Aš atsakiau: „Ne. Aš tuo netikiu“.

192 Jis pasakė: „Jie puikūs. Jie tokie pat geri kaip ir kurapkos“. Jis paklausė: „Broli Branhamai?“ Nusiėmė savo didelę juodą skrybėlę ir ėmė save vėdinti. Tarė: „Jau laikas pasirodyti tam lokiui, ar ne, vaicine?“

Ir aš pasakiau—aš pasakiau: „Bud, jūs abejojate tuo“.

193 Jis pasakė: „Ne. Aš neabejoju. Bet, broli Branhamai, aš—aš—aš tiesiog negaliu suprasti“.

194 Aš pasakiau: „Aš taip pat negaliu. Man nereikia suprasti. Man reikia tikėti“. Amen. Dievas Danguje žino, kad šie dalykai yra tiesa. Ar stovėčiau čia ir kalbėčiau tai, jei tai nebūtų tiesa?

195 Tuomet aš pasisukau, kad paduočiau jam šautuvą, ir paimčiau galvą. Ir kai pasisukau, aš pasakiau: „Bud, jūs turite užsikabinęs ant kaklo tuos žiūronus. Kas ten stovi, prie kalvos šono?“

196 Ir jis pakėlė žiūronus. Jis pasakė: „O, padėkit man, - tarė, - jei tai ne kažkieno melžiama karvė!“ Šioje šalies dalyje tokių dalykų nėra. Pasakė: „Tai didžiausias grizlis, kokį tik esu kada nors matęs savo gyvenime. Ir taigi, padėkit man, pažvelkit, kaip ant jo šviečia ta geltona saulė. Jis yra sidabrinis lokys“. Paklausė: „Kaip manote, kiek toli jis yra?“

197 Aš pasakiau: „Jis maždaug už dviejų mylių“. Ir mes buvome beveik visiškai išsekę. Jis tarė. . . Aš pasakiau: „Ko mes laukiame? Eikime“.

Ir jis paklausė: „Ar esate tikras, kad paimsite jį?“

Aš pasakiau: „Žinoma, aš jį paimsiu“.

Jis paklausė: „Koks tas šautuvas, kurį naudojate?“

198 Aš pasakiau: „Na, niekada nepagalvojau apie tai“. (Nedidelis šautuvas, prieš keletą metų vienas brolis susirinkime man jį padovanojo.) Ir tariau. . . (Nedidelis, pigus .270.) Ir aš pasakiau: „Gerai. Turiu. . . Aš. . . viskas bus gerai“.

199 Mes artėjome vis arčiau. Ir kuo arčiauėjome, tuo tas lokys atrodė didesnis. O, jis atrodė kaip milžiniška šieno kupeta, įsitaisęs ten ant samanų, žinote. Stovėjo, tvirtas, milžiniškas, galva maždaug *tokio* pločio, žinote, nasrai išsikišę, tvirtos letenos. Ir jis jomis braukė šakeles su mėlynėmis, štai *taip*, žinote, ėdė jas. Ir taip įsitaisęs, didžiulis, tvirtas bičiulis! Mes buvome o, maždaug apie aštuonis šimtus jardų nuo jo.

200 Jis paklausė: „Ei, broli Branhamai, ar—ar jūs kada nors anksčiau esate nušovęs grizlį?“

201 Atsakiau: „Esu nušovęs daugelį lokių, Bud, bet dar niekada nesu nušovęs sidabrinio lokio“.

202 Jis pasakė: „Žinote, sidabrinis lokys yra didžiausias kovotojas iš jų visų“.

Aš atsakiau: „Taip, aš tai supratau“.

Jis pasakė: „Jis nežino, kaip mirti“.

Ir aš pasakiau: „Na?“

203 Jis tarė: „Ne. . . Kaip—kaip—kaip toli jūs. . . ? Kiek arti jūs turite prieiti prie jo su tuo?“

204 Taigi, jūs tiesiog paklauskite jo. Parašykite jam laišką. Aš duosiu jums adresą. Jis pasakė: „Te man parašo, kas tik nori apie tai, apie bet kurį iš šių dalykų. Aš jiems papasakosiu“. Ir taigi. . .

Ir aš paklausiau: „Na?“ Pasakiau. . .

Jis paklausė: „Dabar?“

205 Aš atsakiau: „Ne, ne. Aš buvau arčiau nei tai, Bud. Aš buvau prie pat, šalia jo“.

206 Jis tarė: „Mes priartėjome dabar gana arti. Jis bet kuriuo metu gali pulti“.

207 Aš pasakiau: „Aš tai žinau. Bet, - pasakiau, - Bud, - pasakiau, - viskas bus gerai“.

208 Jis tarė: „Taigi, kai jūs nušovėte lokį, - pasakė, - taigi, broli Branhamai, jūs šovėte jam į nugarą. Turėjote jį numušti, kad jis negalėtų atsistoti, kadangi jis ir toliau kautųsi“.

Aš atsakiau: „Ne, pagal regėjimą, aš šoviau jam į širdį“.

Jis tarė: „Tikiuosi, kad nepadarėte jokios klaidos“.

209 Aš pasakiau—aš pasakiau: „Nepadariau“. Pasakiau: „Aš prisimenu tai“. Nes regėjime, jūs—jūs esate vienoje sąmonėje, ir esate abiejose, kaip mes tai išsiaiškinome aną vakarą. Jūs esate dvieuose. Jūs negalite to pamiršti. Suprantate? Taigi štai taip.

210 Taigi mes vėl nuėjome maždaug—maždaug du šimtus penkiasdešimt jardų. Tai buvo tiesiog paskutinė nedidelė slėnio dalis, kurią mes perėjome. Ir aš pasakiau: „Dabar tai jau beveik viskas. Pažvelkite į jį. Argi jis ne gražuolis?“

Jis atsakė: „Taip, manau, kad gražus“.

211 Ir—ir aš pasakiau: „Gerai, Bud. Dabar, kai aš pakilsiu iš čia, jis ateis“. Ir pasakiau: „Jūs tiesiog stebėkite“.

Ir jis atsakė: „Aš stebėsiu“.

212 Taigi, aš idėjau šovinį į šautuvo vamzdį, žinote. Ir mes buvome to nedidelio slėnio gale. Kai tik aš pakilau, štai jis ateina. Tai bent, tai bent! Aš sustojau, iššoviau, ir tai nuaidėjo, tarsi

į jį buvo pataikyta iš žaislinio šautuvo. Vaikine, tai jo nė kiek nesustabdė, visiškai nieko. Ir, tai bent, prieš. . .

213 Jūs kalbate apie greitį! Aš nesu matęs nieko panašaus. Jis, jie aplenkė arklių, elnių ar bet ką, žinote, lokys, štai taip. Jis leidosi tiesiai nuo tos kalvos, tiesiai link mūsų, štai taip.

214 Ir prieš tai, kol įdėjau į šautuvą dar vieną šovinį, jis krito negyvas, maždaug, o, maždaug trisdešimt, keturiasdešimt jardų nuo manęs, tiesiog apsvirtė; pataikė į jo širdį, plaučius ir visa kita. Tai buvo „Nosler“ kulka, jūs, rankinio šaudymo mėgėjai, žinote Taigi ji—ji susprogdino jį, ir jis nugriuvo.

215 Bud, stovėjo ten, žvalgėsi, aplink burną buvo visiškai balta. Jis pasakė: „Broli Branhamai, aš nenorėjau, kad jis atsidurtų ant mano kelių“.

Aš tariau: „Aš taip pat“.

216 Jis pasakė: „Fju“. Tarė: „Noriu pasakyti, po to, kai viskas baigta, vaikine. Jeigu tai nebūtų buvęs vienas iš tų regėjimų, ir nebūčiau anksčiau matęs, kaip išsipildo, aš niekada nebūčiau su jumis priėjęs čia, taip arti to lokio“.

217 Ir nė vienas iš mūsų negalėjome jo pajudinti. Jis svėrė, manau, apie tūkstantį svarų, taigi, milžiniškas, didžiulis draugužis. Mes negalėjome jo išdoroti, mes. . . nulupome odą. Mes pradėjome leistis žemyn. Ir mes sakėme. . . „Broli Branhamai?“ Mes paėmėme ragus. Jis tarė: „Jei tie ragai yra tiksliai keturiasdešimt dviejų colių, - pasakė, - aš pradėsiu bėgioti apimtas panikos“.

218 Aš atsakiau: „Tuomet geriau pradėkite tai tiesiog dabar, nes būtent taip ir yra“.

219 Jis pasakė: „Aš niekada nemačiau. . . Atrodo, kad aš visa tai sapnuoju“.

220 Ir kai mes nuėjome ten, aš pasakiau Edžiui, pasakiau: „Dabar žiūrėkite. Blaine uždės savo rankas“.

221 Taigi, jūs prisimenate, ten buvo nedidelė ranka, ant to rago. Pamenate, broli Fredai, kaip aš jums papasakojau, jog taip bus?

Ir pasakiau: „Stebėkite tai“, - Edžiui.

Ir taigi Bud tarė: „Palaukite“. Jis ten turėjo savo arklių.

222 Ir mes turėjome mešką, žinote, o tie arkliai tiesiog pašėlo ir visa kita. Žinote, kaip jie elgiasi, kai užuodžia grizlį ar bet kokį kitą lokį. Taigi aš—aš nuėjau ten, laikiau, bandžiau sulaikyti arklių, jojimo arklys bandė pabėgti.

223 O jis nuėjo, paėmė savo matuoklį ir ėjo, praeidamas ten, žiūrėdamas į mane, štai *taip*. Pasakė: „Ateikite čia, Blaine“. Aš kumštėlėjau Edį. Pridėkite prie jų šitą. Amen. O, padėkit man, lygiai keturiasdešimt du coliai!

224 Taigi, tie ragai, kai jie išdžiuvo, susitraukė apie du colius. Tas grizlis lokys guli mano darbo kambaryje, o ragai kabo ant sienos.

Iškamšų darytojas sutvarkė juos ir tinkamai paruošė. Ten ant jų kabo matuoklis, tiksliai, keturiasdešimt du coliai.

225 Dabar, kam Dievas sakytų žmogui kažką panašaus apie medžioklę?

226 Kai grįžau, mama sirgo. Aš nuėjau jos aplankyti. Ji tarė: „Bili?“ Suprantate, Jis mane drąsino, ruošdamas mane kažkam.

Aš pasakiau: „Mama, Viešpats visada tave išgydydavo“.

Ji atsakė: „Bili, aš iškeliauju Namu, susitikti su tėčiu“.

„O, - pasakiau, - mama, nekalbėk taip“.

Tarė: „Taip, aš iškeliauju“. Aš meldžiausi už ją.

Ir brolis Fredas, ir visi šie liudytojai, sėdintys dabar čia.

227 Tuomet, sekantis dalykas, žinote, jie paguldė ją į ligoninę. Gydytojas net nežinojo, kas su ja negerai. Na, aš išėjau, kad pasimelsti už ją. Ji pasakė: „Sūnau, aš išeinu“. Ir taigi, mano motina, šiaip ar taip, buvo gana stipri moteris.

228 Vieną dieną, po poros dienų, aš įėjau. Ji stovėjo ten, žvelgdama tiesiai į Dangų. Ji tarė: „Bili, aš matau tave“.

Aš pasakiau: „Na, žinoma, mama“. Pasakė: „Aš matau tave tiesiai čia“.

229 Ji pasakė: „O, tu toks pagyvenęs, Bili, - pasakė, - tavo balti plaukai ir barzda tiesiog nukarę kartu. Tu apkabinai savo ranka kryžių, siekdamas manęs“. Tuomet aš gerai supratau, kas tai buvo.

Taigi, jūs, čia esantys broliai, žinote, kad tai tiesa.

230 Sekanti diena buvo sekmadienis. Aš pamokslavau. Jie atsiuntė man žinutę: „Tavo . . .“

Aš pasakiau: „Netikiu, kad motina išeina. Dievas visada parodo man, kai mano artimieji išeina. Bet, motina, Jis niekada man nieko apie ją neparodė“. Štai ateina žinutė. Ir aš buvau pačiame savo pamokslų viduryje, štai taip. Kažkas įėjo, pasakė: „Keliaukite, tiesiog dabar keliaukite pas savo motiną. Paskambinkite jai telefonu. Ji miršta, šią akimirką“.

231 Aš pasakiau: „Mirtie, laikyk ją ramiai. Dievo Žodis yra svarbesnis už tai“.

232 Šis vyras, sėdi tiesiai čia, brolis Borders. Pasibaigus tarnavimui, aš nuvykau pas savo mamą. Sutikau brolių Borders. Jis pasakė: „Broli Branhamai, jūs nesate net šešių pėdų aukščio, bet šį rytą aš mačiau už sakyklos stovintį dešimties pėdų aukščio vyrą“.

Aš pasakiau: „Broli Borders, Dievas viskuo pasirūpins dėl mamos“.

233 Ir praėjus kelioms dienoms po to, jie pasikvietė mane į kambarį, ir ji tikrai buvo beišeinanti. Susirinkome vaikai,

sustojome aplink lovą. Aš paklausiau: „Mama, ar tu tikrai išeini?“

Ji atsakė: „Taip“. Po to ji daugiau nebegalėjo kalbėti.

²³⁴ Aš vis klausiau jos: „Ką tau reiškia Jėzus, mama?“ Aš prisimenu, kaip prieš daugelį metų krikštijau ją vandenyje, Jo Vardu. Aš klausiau: „Pasakyk man, ką Jis tau reiškia dabar“.

Ji atsakė: „Jis man yra daugiau nei gyvenimas“.

²³⁵ Aš pasakiau: „Mama, jei tu išeini, aš tavo sūnus, . . . pamokslininkas. Noriu žinoti, iš savo motinos, kuri ruošiasi susitikti su Dievu. Aš noriu čia laikyti tavo ranką, mama“.

Tarė: „Aš noriu, kad laikytum“. Aš vis laikiau ją.

²³⁶ Ji negalėjo kalbėti. Atrodė, kad buvo paralyžiuota, jos veidas. Paklausiau: „Ar daugiau nebegali kalbėti, mama?“ Ji negalėjo. . . Aš tariu: „Paklausyk. Ar Jėzus tau tebėra toks pat?“ Ji sugebėjo linktelėti galvą.

²³⁷ Tuomet ji priėjo iki to, kad daugiau nebegalėjo linktelėti galvos. Aš paklausiau: „Mama, ar dabar Jėzus tau yra viskas? Jis ateina tavęs, po minutėlės. Viskas, tau?“ Ji negalėjo pajudėti.

²³⁸ Aš pasakiau: „Mama, tau liko vienintelis dalykas. . . Matau, kad tu mirksi akimis. Jei Jėzus tau reiškia lygiai tą patį, ką Jis visada reiškė, tą dieną, kai pakrikštijau tave vandenyje, sumirskėk akimis labai greitai“. Ji sumirskėjo, ir ašaros riedėjo, štai *taip*.

²³⁹ Ir į kambarį pūstelėjo nedidelis Vėjas. Mama išėjo Namu.

²⁴⁰ Grįžau namo, nuvykau į laidojimo namus, išrinkau drabužius. O, jūs žinote, kaip tai yra. Jums teko padaryti tą patį. Visi vaikai verkia, vienas vienoje vietoje, o kitas - kitoje. Aš pasakiau: „Mama buvo jungiamoji grandis. Mes niekada daugiau nebebūsime tokie patys“. Doc ir jo šeima *tame* kamputyje. Džesė ir jo šeima *kitame* kamputyje. Mes neseniai palaidojome Hovardą. Aš tariu: „Na, mūsų nebėra, vaikinai“. Pasakiau: „Mes. . . Mes nebeateisime, kad pasimatyti vienas su kitu. Mama buvo mūsų atrama“. Aš pasakiau: „Dabar mes ne taip dažnai matysime vienas kitą“.

²⁴¹ Aš grįžau namo, naktį, po to kai mes išrinkome jai drabužius. Aš grįžau namo.

²⁴² Ponia D'Amico, ar kas nors pažįsta ją, iš Čikagos? Buvau labai brangi kampanijos draugė. Ji davė man Bibliją. (Atleiskite.) Ir tai buvo viena iš tų Biblijų su raudonomis raidėmis bei su užtrauktuku. Ir kažkas, kai pamokslavau tą pamokslą „*Avinėlis ir Balandis*“, jie atsiuntė man du balandžius, kaip laikiklį. Kitas mano brolis, brolis Norman, atsiuntė man nedidelį balandį ir avinėlį, mano brolis Borders davė man avinėlį. Aš pasiėmiau Bibliją. Meda buvo kamputyje, verkė.

243 Ir visi jūs, čia esantys „Verslininkai“, žinote, kai aš buvau Jamaikoje, mačiau savo uošvienę, papasakojau jums prie stalo ten, Jamaikoje. Aš pasakiau: „Kažkas iš mano artimųjų miršta, neturintis dantų. Aš matau, kaip jie išeina“. Tiesiai prie stalo, Demos Šakarian ir visi kiti sėdėjo ten. Praėjus kelioms valandoms po to, mano uošvienė krito negyva, iškart, suprantate, be dantų, tiesiog tiksliai.

244 Aš pasakiau: „Mačiau jaunuolį, spjaudantį krauju“. Aš paskambinau, pasakiau: „Neleisk Biliui. . .“

245 Ar kas nors iš čia buvo tuo metu, Jamaikoje Jamaikos susirinkime, Kingstone? Negalui matyti. Taip. Yra du. Taigi tuomet. . .

246 Ir aš pasakiau: „Tai turbūt. . .Bili, neik ten. Aš mačiau jaunuolį spjaudantį krauju“. Ir tai buvo mano svainis. Jis nuėjo, jam prasidėjo kraujavimas, kai mirė jo motina. Tai tiesiog privedė jį prie tokio šoko.

247 Tuomet, tą dieną stovėdamas čia, aš paėmiau šią Bibliją. Pasakiau: „Tėve, aš nežinau. Galbūt tiesiog Tavo meilė, Tu man neparodei, kad ji išeina. Tačiau esu toks sugniuždytas, Dieve. Ar Tu tiesiog neduotum man kokį nors paguodos žodį iš Savojo Žodžio?“ Tariau: „Leisk man tiesiog perskaityti kažką, kas man teiktų paguodą, kas mane paguostų“. Aš tiesiog leidau atsiverti Biblijai štai *taip*. Ir štai didelėmis raudonomis raidėmis: „Ji nėra mirusi, bet miega“. Ir aš nuėjau į kambarį. Mes nuėjome miegoti.

248 Kitą rytą, atsikėliau apie aštuntą valandą. Jie ruošėsi paruošti ją iki vidurdienio, kad mes galėtume nueiti ir pamatyti ją. Meda išėjo paruošti vaikams pusryčių, o mažasis Džo verkė. Bekė viename kampe, vis dar verkė: „Ar aš kada nors vėl pamatysiu močiutę?“

249 Aš atsakiau: „Taip. Taip. Tu pamatysi ją. Ji tiesiog perėjo anapus, užlipo į viršų“. Aš pasakiau: „Ji, mes vėl ją pamatysime“. Ir ji mylėjo šiuos mažylius, žinote.

250 Ir, taigi, jie visi verkė: „Ar mes galime šią popietę pamatyti močiutę?“

251 Aš pasakiau: „Galite pamatyti kūną, kuriame ji gyveno, bet močiutė nuėjo pas kitą jūsų močiutę, jos Danguje“.

252 Ir Džo negalėjo to suprasti, mano mažylis, žinote. Jis tiesiog negalėjo to suprasti. Jis paklausė: „Na tuomet, ar močiutė ši vakarą nusileis atgal?“

253 Ir aš atsakiau: „Ne, ne. Aš nežinau, kada ji sugrįš. Kai ateis Jėzus, ji sugrįš“.

254 Ir aš stovėjau ten. Ir apsisukau, įėjau į kambarį. Ir kai aš. . . Neprašykite manęs to paaiškinti. Nėra jokio būdo paaiškinti tai. Aš pamačiau save, stovintį ten, lygiai taip pat, kaip aš žvelgiu į šią auditoriją. Ir aš vadovavau dainavimui. Aš niekada

to nedariau. Aš iš viso net negaliu dainuoti. Taigi, ir ten buvo didžiulė, milžiniška žmonių minia.

²⁵⁵ Šioje pusėje, auditorija atrodė tarsi buvo lauke, tarsi, o, nežinau, kaip jūs tai pavadintumėte, tarsi kalvos papėdėje, ir kažkas panašaus į amfiteatrą. Ir tai buvo taip toli, tos eilės, kol jie turėjo būti iškelti štai *taip*, taigi tie, kurie buvo ten toli gale, turėjo žiūrėti štai *taip*. Bet viduryje viskas gerai. . . Tik trys eilės, štai *taip*. O pačiame viduryje buvo tiesiog kažkas panašaus į sukrautų pėdų eiles, ten gulėjo vaikai, sergantys spazminiu paralyžiumi, luoši.

²⁵⁶ Aš vilkėjau tamsų kostiumą ir dainavau: „Atveskite juos, atveskite juos, atveskite mažylius pas Jėzų“. Mes tai dainuojame bažnyčioje, gana dažnai, ypač pašventinant vaikus. Ir ten buvo tarsi ložė, kur sėdėjo įžymybės, ir sakykla buvo netoli jos. Tačiau aš buvau žemai, vadovavau dainavimui. Ir staiga, aš stovėjau ten, žvelgiau į save, tuomet. . . O, nemėginkite to išsiaiškinti, kadangi jums nepavyks. Tuomet, kai aš buvau *čia*, tuomet tai tapo *čia*. Aš nežinau. Abu dalykai vyko kartu. Ir tai. . .

Tai geras dalykas, kai jūs du einate kartu.

²⁵⁷ Aš ten turiu fotoaparata. Nulipau, nežinojau, kaip fotografuoti. Pažvelgiau per jį, ir, o žmogau, aš galėjau matyti penkis ar šešis skirtingus objektus. Taigi aš pradėjau reguliuoti ryškumą. Bilis man pasakė, pasakė: „Sureguliuok ryškumą, ir jie visi sueis į vieną“.

²⁵⁸ Gera mintis tai daryti, žinote. Jūs matote dalykus kitaip, kai jūs susitelkiate į vieną. Ir naudokite Dievo Žodį, kad nustatytumėte ryškumą į Jį, ir jūs—jūs pamatysite, apie ką aš kalbu. Bet pirmiausia nustatykite Jo ryškumą, suprantate.

²⁵⁹ Taigi, stovėjau ten, žiūrėjau, ir įėjau į tą regėjimą. Ir kol buvau ten, pastebėjau, kad ten gale, toje vietoje, pasirodė žinoma asmenybė. Ir jie buvo. . . Aš pasakiau: „Na, jie artėja prie įžymybių ložės“. Taigi jie atėjo eidami *ta* kryptimi. Ir aš pagalvojau: „Na, aš sudainuosiu dar kartą, kol ateina ta ponija“. Ji buvo apsirengusi senamadiškai.

²⁶⁰ Taigi, kai kurios iš jūsų ponios, prisiminsite tai, kai jos dėvėjo tokius sijonus, panašiai, kaip aplink *čia*, ir jie nusileisdavo žemyn iki suvarstomų batelių. Ir jie turėjo tarsi pilną. . . Kaip jūs vadinate tuos dalykus, kaip—kaip pas tą poniją *čia* dabar? Ta palaidinė. Palaidinė, kažkas panašaus į tai, ir turėjo labai plačias rankoves. Jūs prisimenate jas? Ir užsirišdavo *čia* aplink kaklą, su maža sagute *čia*. Paskui užsidėdavo didelę plačią skrybėlę, pasukdavo į šoną. Ir moterys, tais laikais nešiojo ilgus plaukus. Taigi jos nuleisdavo juos štai *taip*, ir užsidėdavo ant jų skrybėlę, bei išmeigdavo smeigtuką, žinote, kad ji laikytusi, nes joms tekdavo joti moteriškame balne ir visa kita.

²⁶¹ Taigi ta ponija artėjo, ir visi rodė pagarbą tai poniai. Ir aš pagalvojau: „Na, ji nueis prie įžymybių ložės“.

262 Taigi, tuomet, aš pasakiau: „Dar kartą, visi *šioje* pusėje: ‚Atveskite juos‘. Dabar štai *čia*: ‚Atveskite juos‘. Tuomet visi viduryje, dabar visi kartu, ‚Atveskite mažuosius pas Jėzų“.

263 Kai tik aš tai pasakiau, ši ponija jau buvo atėjusi į ložę. Galėjau matyti, kai ji įėjo į ložę, visi atsistojo. Ir jie *taip* elgėsi pripažindami ją, o ji – pripažindama juos.

264 Aš pagalvojau: „Na, laikas man pamokslauti. Aš eisiu melstis už tuos sergančius žmones“. Aš užlipau *čia*, ant—ant sakyklos, štai *taip*, ir ložė buvo kairėje, o, *taip* arti, kaip šis brolis, sėdintis *čia*. Ir aš apsisukau, štai *taip*.

265 Aš pagalvojau: „Na, taigi, ta ponija nusilenks man, taigi aš tiesiog pripažinsiu ją“. Ir taigi, kai aš apsisukau, ji jau buvo štai *taip* nuleidusi galvą, ir aš tiesiog palenkiau savo galvą, štai *taip*, ir kai pakėliau galvą, tuo pačiu metu, sutikau ją, tai buvo mama, jauna, graži.

Aš pažvelgiau į ją. Paklausiau: „Mama?“

Ji pasakė: „Bili“.

266 Ir tiesiog tuomet, pastate pradėjo žaibuoti, griaudėjo griaustinis ir viskas sudrebėjo. Ir Balsas pasakė: „Nebijok dėl savo motinos“. Pasakė: „Ji tokia pat, kokia buvo 1906 metais“.

Ir aš paklausiau: „Ką, 1906?“

Ir Meda paklausė: „Kas tau nutiko?“ Mano žmona.

Aš paklausiau: „Brangioji, 1906 metai, kas buvo 1906-ais?“

Ji paklausė: „Kodėl?“

Aš pasakiau: „Regėjimas, aš mačiau mamą, stovinčią tiesiai *čia*“.

Paklausė: „Ką matei?“

Atsakiau: „Aš mačiau mamą“.

Paklausė: „Tikrai, Bili?“

267 Aš atsakiau: „Taip. Ji stovėjo tiesiog *čia*, ir ji buvo graži. Ir Jis pasakė. . .“ Aš pasakiau: „Ji buvo tiesiog jauna moteris“.

268 Taigi aš nuėjau ir pasiėmiau seną šeimos archyvą. Žinote, kokia ji buvo 1906-ais? Mano tėvo nuotaka. Tai metai, kai ji ištekėjo. Dabar ji yra dalis kitos Nuotakos – Viešpaties Jėzaus Nuotakos.

269 Kažkas iš kažkur atsiuntė man penkių centų monetą. Aš turiu ją *čia* savo kišenėje, 1906.

270 „Ir Jis, Šventoji Dvasia, kai Jis ateis, Jis apreikš jums šiuos dalykus, kuriuos aš pasakiau, ir parodys jums ateinančius dalykus“.

271 Taigi, kas tai? Medžioklė mane tik stiprino, suprantate. Viena iš geriausių kelionių, kokias kada nors turėjau, žinant, kad tai toks stiprus sukrėtimas. Tai buvo meilė. Ir, broli, sese, jei visi

tie kiti regėjimai buvo visiškai teisingi, tai, ką parodė Šventoji Dvasia, tai turi būti Šventoji Dvasia. Biblijoje pasakyta, kad: „Jei tai įvyks, tuomet tai buvo Jis“.

272 Tuomet, kokią mes turime viltį! Viena dieną mes paliksime šią vietą. Mes sugrįšime į jauną vyrą ir moterį, kad daugiau niekada nemirtume. Aš verčiau žinosiu tai, nei žinosiu, jog būsiu pasaulio prezidentas ir gyvensiu milijoną metų. Aš verčiau žinosiu, kad buvau Dievo rankose.

273 Ir ši vakarą aš džiaugiuosi, žinodamas, kad tas pats Jėzus, kuris pasakė šį teiginį, Jis yra čia, po dviejų tūkstančių metų. Suprantate, Jis negali pražūti. Tai Amžina. Ir Jis tiesiog yra tas pats Jėzus ši vakarą, kaip Jis buvo tą dieną, kai Jis pasakė šį teiginį. Ir Jis vis dar patvirtins tą Žodį, jei mes patikėsime Juo. Ar tikite tu?

274 „Kai Jis, Šventoji Dvasia, ateis, Jis nekalbės iš Savęs. Bet Jis paims tai, kas yra Mano, - tai Žodis, - ir parodys tai jums. O tuomet Jis taip pat parodys jums tai, kas įvyks“.

275 Hebrajų Knygoje, 4-ame skyriuje, Biblijoje pasakyta: „Dievo Žodis yra aštresnis . . .“

276 Taigi, Kas buvo Žodis? Jėzus. „Pradžioje buvo Žodis, ir Žodis buvo pas Dievą, ir Žodis buvo Dievas. Žodis tapo kūnu. Gyveno . . .“

277 „Dievo Žodis yra aštresnis už bet kokią dviašmenį kalaviją, perveria ir atskiria, net iki kaulų smegenų, ir išvelgia širdies mintis“.

278 Tai mūsų Dievas. Mes nesame pasiklydę, draugai. Mes vis dar esame Dievo malonėje. Aš—aš jaučiu, kad kalbėdamas ką nors, bei sakydamas praeities laiku. . . Ir kaip aš kalbėjau praeitą vakarą, kai tie mokiniai bandė gyventi tuo susirinkimu, kurį jie turėjo praeitą dieną, laukdami kito, bet pamiršo patį vėjo ir bangų Kūrėją, kuris gulėjo valtyje.

279 Dievas, kuris buvo ten, tuose kalnuose, kad pagal Jo Žodį patalpintų tą sidabrinį grizlį, kuris guli ten ant grindų, kaip įrodymas.

280 Taigi, jeigu jūs norite parašyti tam žmogui, tiesiog parašykite Bud Southvick, S-o-u-t-h-v-i-c-k, Bud Southvick, Fort Saint John, Britų Kolumbija, ir tiesiog te jis parašys jums atsakymą. Ir beje, jei vykstate į medžioklę, tai geras vaikinai, su kuriuo galite vykti.

281 Dabar atkreipkite dėmesį. Jis papasakojo visiems tiems medžiotojams, keliaujanties tuo keliu į priekį ir atgal, kol, aš manau, kitą kartą, kai ten nuvyksiu, turėsiu tikrą susirinkimą, tik su su vedliais, taip, matant vykstant tuos dalykus būtent taip, kaip jie vyksta. Tai buvo praėjusiais metais.

282 Tai yra šiais metais, tiesiog dabar. Tas pats Jėzus, kuris davė tą pažadą, pasakė: „Aš niekada tavęs nepaliksiu ir neapleisiu. Aš būsiu su tavimi visada, net iki pasaulio pabaigos“. Jūs tikite tuo?

283 Su tokiais įrodymais, su tokia įrodyta tiesa, tikra tiesa, kaip galėtume jaustis kaip nors kitaip, nei taip, lyg norėtume tiesiog pereiti per tą stogą, būti paimtiems? Ar mes leidžiame, kad pasaulio dalykai taip mus aptemdytų, kad pamatytume tokius gyvybiškai svarbius dalykus, kurie yra tikri, įrodyti kaip tiesa?

284 Dabar, kiekvienas čia esantis sergantis asmuo, jei tik patikėsite Juo, kuris davė tą pažadą, ir tuo Pačiu, kuris pašalino tą epilepsiją iš to vaikino, Jis yra tas pats Dievas, kuris yra tiesiai čia dabar. Jei galėčiau tai pašalinti nuo jūsų, aš tai padaryčiau, bet aš negaliu to padaryti. Jis jau tai išpirko dėl jūsų, ir vienintelis dalykas, ką jūs turite padaryti – tai tikėti tuo.

285 Kas, jei tą vaikiną būtų ištikęs priepuolis, o vargšė moteris pasakytų: „Taigi, ką tie marškinėliai padarys?“ Tikriausiai niekam kitam tai nebūtų suveikę. Suprantate? Tik jam, kadangi jie buvo siūsti jam. Naamanas septynis kartus pasinėrė į upę; bet jei panirtų kas nors kitas, tikriausiai ir nepasveiktų nuo savo raupsų. Suprantate? Bet atkreipkite dėmesį. Tai, ką Jis sako – yra tiesa, įrodyta, tobula tiesa.

286 Taigi, jau darosi vėlu, kad pašaukti maldos eilei. Tiesiog sustabdykime tai minutėlei.

287 Tik pagalvokime. Ar tai yra, ką Dievas pažadėjo? Tai būtų tikra Šventoji Dvasia, kuri tai padarytų. Teisingai? Na, kas pasakys, kad Jis nebuvo Šventoji Dvasia? Jis buvo. „Aš ir Mano Tėvas esame Viena“. Šventoji Dvasia buvo Jo Tėvas. „Ji pagimdys. Tas Šventas Dalykas, kuris yra pradėtas joje, yra iš Šventosios Dvasios“. Taigi, Šventoji Dvasia ir Dievas yra ta pati Dvasia, ir Ji buvo Jame.

288 Ir žiūrėkite, ką Jis padarė, kai moteris palietė Jo drabužį, kai Jis pažvelgė į auditoriją ir suvokė jų mintis. Argi Žodis nesako, kad: „Dievo Žodis yra aštresnis už dviašmenį kalaviją, širdies minčių Atskyrėjas“? Argi Jis nepažadėjo, Švento Jono 12, ar Švento Jono 14:12, kad: „Tas, kas Mane tiki, darbus, kuriuos Aš darau, jis taip pat darys“? Argi tai kada nors suklydo, tai, kas yra tiesa?

289 Tuomet Dievas yra čia. Jis yra čia, kad kiekvienas čia esantis asmuo būtų sveikas. Jis yra čia, kad išgelbėtų kiekvieną prarastą sielą. Ir prieš man pakviečiant prie altoriaus, nes jaučiu vedimą tai padaryti, suprantate, pakviesti prie altoriaus, tiesiog pakvieskime Jį. Kiek iš jūsų atsisakysite, ar pasakysite: „Jei aš galėčiau. . .“ Galbūt čia yra nepažįstamų, sakančių: „Aš niekada nemačiau nė vieno iš tų susirinkimų. Aš—aš girdėjau žmones kalbant apie tuos dalykus, bet aš—aš iš tikrųjų niekada to nemačiau. Tai padrašintų mano širdį, jei galėčiau pamatyti patį

Kristaus Buvimą, esantį tarp žmonių ir darantį tą patį, ką Jis darė“. Ar tai padrasintų jus?

²⁹⁰ Palenkime savo galvas; žodžiui. Visos akys užmerktos. Te Dvasia, kuri lydi Žodį.

²⁹¹ Taigi, Tėve, aš turiu, geriausia, ką žinau kaip, Tu žinai mano širdį. . . Žinant, jog šie žmonės kenčia šiame karštyje, ir jie stovi susigrūdę, bet jie buvo labai kantrūs. Galiu įsivaizduoti, tai buvo tokia pat minia, kuri tą dieną stovėjo ant kranto ir klausėsi Tavęs, kalbančio iš valtės. Ir tuomet Tu jiems pasakei: „Išplaukite į gilumą ir užmeskite savo tinklus žvejybai“. Nematydami, ar ten yra kas nors. Jie buvo ten.

²⁹² Ir kaip tas apaštalas pasakė tuos išsimintinus žodžius: „Viešpatie, mes visą naktį žvejojome ir nieko nesugavome; tačiau nepaisant to, pagal Tavo Žodį mes užmesime tinklą“. Ir kai jie pakluso Tavo Žodžiui, jie sugavo daugybę žuvų, netgi tiek, kad jų tinklai ėmė trūkinėti.

²⁹³ Viešpatie Jėzau, be abejonės, kad daugelis moterų tą rytą paliko savo skalbinius, daugelis vyrų paliko savo pasėlių laukus, žvejai paliko savo tinklus, kad išgirstų Dievo Žodį. Viešpatie Jėzau, jei šį vakarą Tu būtum čia fizinėje formoje, labai abejotina, kad susirinkusiųjų būtų daugiau nei dabar. Bet šie žmonės tiki, kad Tu nesi miręs, Tu prisikėlei iš mirusiųjų, ir Tu apreiški Savąjį Žodį, ir laikaisi Savo Žodžio, Žodžio, kurį aš perskaičiau jiems šį vakarą iš šventojo Rašto.

²⁹⁴ Ir kaip mūsų Viešpačiui kartą buvo įteikta Biblija ar Ritinys, Jis perskaitė, ir Jis atsisėdo. Ir Jis pasakė: „Šią dieną šis Raštas išsipildė“.

²⁹⁵ Te įvyksta tai vėl, Viešpatie. Te vėl būna tai, jog būtent šią dieną, būtent šį vakarą, ta Rašto vieta, kurią perskaičiau, būtų išpildyta. Ir mes visi visą savaitę mokėme, kad būtent tai turėjo būti tas dalykas, kuris įrodytų pabaigos laiką. Ir tuomet mūsų širdys bus perpildytos džiaugsmu.

²⁹⁶ Galbūt čia yra daugelis, Viešpatie, kuriems Tu kalbi. Padėk mums šį vakarą pažinti Tavąjį Žodį, Tavo Žodį, patvirtintą kaip Tiesa. Suteik tai, Tėve.

²⁹⁷ Ir kol esame palenkę savo galvas, tiesiog apžvelgiant, kad galėčiau atsipalaiduoti nuo pamokslo. Kiek iš čia esančiųjų, kurie iš tikrųjų dar nesate iš naujo gimę krikščionys? Taigi, jūs galbūt einate į bažnyčia, bet aš ne to klausiu. Jūs. . . Jei nesate iš naujo gimę krikščionis, bet jūs tikite, kad yra gyvas Jėzus, tikra Šventoji Dvasia, ir norėtumėte, kad jus paminėtų Jam dabar, ar jūs tiesiog, kol visi dabar palenkę galvas ir užmerkę akis, ar tiesiog nepakeltumėte į Jį savo rankos: „Viešpatie, prisimink mane“? Telaimina jus Dievas. Telaimina jus Dievas, jus, jus. Telaimina jus Dievas. Telaimina jus Dievas. Tai labai puiku. Ar yra kitų?

²⁹⁸ Taigi, mūsų nėra tiek daug. Bet, ar žinote, tai pasaulis, kuris ieško didelių dalykų ir daugybės narių? Kaip mes kalbėjome praeitą vakarą, tai buvo tik mažytis, tylus balsas, kuris pritraukė pranašą, išeinantį su uždengtu veidu.

²⁹⁹ Dabar, turėkite tikėjimą Dievu. Mano broli, mano sese, turėkite tikėjimą Dievu. Ir jei mūsų didis, gailestingas Viešpats Jėzus ateis, kur šis Žodis guli čia, Jo Paties Žodis, atvertas, ir įrodys jums, kad ši Šventoji Dvasia, apie kurią aš kalbu, yra Tiesa! Galbūt daugelį kartų jūs buvote supainioti su daugybe dalykų, bet tai tik parodo, kad kažkur yra Tikrasis. Ir kai Jis tai padarys, norėčiau, kad jūs, kurie pakėlėte savo ranką, ateitumėte pas mane, minutėlei.

Dabar galite pakelti savo galvas.

³⁰⁰ Viešpatie Jėzau, paimk dabar šį tarnavimą į Savo rankas. Aš esu Tavo tarnas. Ir visas tas pamokslavimas . . . Tik vienas Žodis iš Tavęs reikš daugiau nei visa, ką galėtume pasakyti per visą gyvenimą; tik vienas Žodis. Suteik tai dabar, Tėve, kai aš pavedu tai, tuos liudijimus. Tu žinai, kad jie yra teisingi, Tėve. Tu buvai Tas, Kuris davei juos. Ir jie niekada nenuvylė. Suteik tai, Jėzaus Vardu. Amen.

³⁰¹ Dabar, kiek iš čia esančiųjų, kurie serga ir neturi maldos kortelių? Pakelkite savo rankas, visur pastate, kurie neturite maldos kortelių ir sergate. Gerai. Ir tie, kurie turite maldos korteles, pakelkite savo ranką. Maždaug tiek pat. Ir jie visi susimaišę.

³⁰² Dabar, žvelgiant į auditoriją, pirmiausia būkite sąžiningi prieš Dievą ir prieš . . . save. Aš žinau tai, žiūrėdamas štai *čia*, kur *šiame* kamputyje sėdi kai kurie mano draugai. Brolis Noel, jo—jo . . . ir sesuo Jones, ir brolis Outlav, mano sūnus, šie broliai *čia*, ir brolis Moore. Aš nepažįstu *šio* brolio, bet paskutinius kelis kartus mačiau jį susirinkimuose. Taip pat negaliu pasakyti *šio* brolio vardo, bet aš pažįstu jį tiesiog iš veido. Sesuo *čia*, sesuo Viljams. Sesuo Sharrit sėdi kamputyje. Ten gale, keli žmonės iš Džefersonvilio bažnyčios.

³⁰³ Tiesiog čia sėdi mano brangus senas draugas, devyniasdešimtmetis, kuris atvyko iš Ohajo, važiuoja per visą šalį. Ir aš išvykstu į Afriką, o jis su savo miela žmona paprašė, ar galėtų vykti į Afriką kartu su manimi. Pasakė: „Mes sumokėsime . . .“ Devyniasdešimtmetis, brolis vokietis, niekada nepažinojo Viešpaties. Kai vieną vakarą aš pamokslavau, jis atėjo su savo gerais drabužiais, kad būtų pakrikštytas. Devyniasdešimties metų! Už . . .

³⁰⁴ Aš manau, o, čia sėdi brolis Valdrop ir sesuo Valdrop *čia*. Taigi, tai maždaug iki . . . ir brolis Borders. Taigi, maždaug tiek.

³⁰⁵ Taigi, aš išsakaiu jų vardus. Taigi, jeigu jūs, kurie štai taip pažįstate mane, nesimelskite. Suprantate? Pasimelskite už mane. Suprantate?

306 Bet aš noriu, kad jūs, kurie nepažįstate manęs, ir žinote, kad aš jūsų nepažįstu, norėčiau, kad jūs pasakytumėte savo širdyje: „Viešpatie Jėzau, aš girdėjau apie tai kalbant. Aš—aš girdėjau, kaip ši vakarą šis tarnautojas skaitė tai iš Biblijos. Aš girdėjau šiuos liudijimus, ir girdėjau panašius, žinote, kai tai įvyko kitu metu. Ar mes taip arti pabaigos, Viešpatie? Ar mes taip arti?“

307 Atminkite, kai tas ženklas buvo padarytas Sodomoje, miestui, kuris sudegė, Jėzus nurodė į jį, pasakė: „Kaip tai buvo...“ Tai buvo paskutinis ženklas, kurį jie gavo prieš sunaikinant miestą. Ir Jėzus pasakė, kad tai pasikartos žmogaus Sūnaus atėjime.

308 Taigi, jūs žinote, kad tai tiesa, kaip tai... Dievas, Dievas kūne! Kiek iš jūsų tiki, kad Dievas kalbėjo Abrahamui? Taip. Na, Biblijoje sakoma: „Elohimas“, taigi, tai—tai yra didysis dangaus ir žemės Kūrėjas, Viską Turintis. Jis buvo.

309 Ką Jis rodė? Jis buvo žmogaus kūne, stovėjo ten ir valgė veršiuko mėsa, bei gėrė karvės piena, ir tuomet galėjo išnykti iš akiračio. „Aš aplankysiu tave tuo laiku, kurį Aš tau pažadėjau“. Suprantate? Pavadino jį vardu. Ir, atsukęs Savo nugarą, paklausė: „Kur yra Sara?“

Atsakė: „Ji palapinėje už Taveš“.

Pasakė: „Aš aplankysiu tave pagal gyvenimo laiką“.

310 Ir Sarah pasakė: „Hm, hm“, - ten palapinėje.

311 Jis paklausė: „Kodėl Sarah juokėsi?“ Atminkite, Biblijoje pasakyta, kad ji buvo palapinėje už Jo. Paklausė: „Kodėl Sarah juokėsi?“

Sarah atsakė: „Aš nesijuokiau“.

Pasakė: „Taip, tu juokeisi“. Suprantate? Teisingai.

312 Žmogus, stovintis ten, Dievas, Save atstovaujantis žmogaus kūne. Jėzus pasakė, kad taip bus ir žmogaus Sūnaus atėjime: Dievas Savo Bažnyčioje, jūs, aš, atstovaujantis Save. Taigi, ten buvo moteriškė... .

313 Kai Dievas buvo Kristuje, Jis turėjo Dvasios pilnatvę. Jis buvo Dievas. Aš esu tik vienas iš Jo tarnų, ir jūs esate tik vienas iš Jo tarnų. Mes turime Dvasią pagal saiką. Jis turėjo Ją be saiko. „Jame gyveno Dievybės pilnatvė kūniškai“. Manyje ir jumyse yra tik mažytė Jo dovanėlė. Bet, nesvarbu, kokia ji maža - tai ta pati Dvasia.

314 Dabar, jei tai Dievo Dvasia, Ji darys Dievo darbus. Taigi, jūs melskitės ir sakykite: „Viešpatie Jėzau, kartą vargšė moteriškė palietė Jo drabužį“. Ir mes sakome... .

315 Čia, Naujajame Testamente, jis pasakė Hebrajams, jis pasakė: „Jis tiesiog dabar yra Vyriausias Kunigas, kuris gali atjausti mūsų silpnybėse“. Kiek iš jūsų žino, kad tai yra

Biblija? Pasakykite: „Amen“. [Susirinkimas sako: „Amen“ – Red.] Žinoma. Na, tai turi būti tiesa.

³¹⁶ Na, jeigu Jis yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius, kaip Jis atsakytų jums? Lygiai taip pat, kaip Jis padarė vakar, jei Jis toks pat ir šiandien.

³¹⁷ Taigi, jūs melskitės ir sakykite: „Viešpatie Jėzau, leisk man paliesti Tavo drabužį. Ir tuomet, Tu davei broliui Branhamui nedidelę dovaną, kad mus padrasintum. Ir jis manęs nepažįsta. (Aš sėdžiu *čia* gale; ir štai *čia*; ir štai *ten*; ir kur tik sėdžiu. . .) Jis manęs nepažįsta, bet Tu pažįsti mane. Ir leisk man pamatyti Tavo didingąją Dvasią, Viešpatie. Ne dėl to, kad turiu tai padaryti, bet tiesiog tam, kad tai padėtų padrasinti mane ir kitus, nes mes perskaitėme Žodį. Leisk man paliesti Tavo drabužį, tuomet Tu atsakyk. Leisk man būti panaudotam šį vakarą, Viešpatie, tam tikslui. Tai parodys visai auditorijai, kad Tu vis dar esi gyvas“. Ar tai nebūtų nuostabu, jei Jis tai padarytų?

³¹⁸ Taigi, jūs patys tiesiog melskitės, tyliai. Sakydami: „Viešpatie, leisk man paliesti Tavo drabužį“. Ir aš atsidoosiu Dvasiai, ir tuomet te Šventoji Dvasia padaro visa kita. Nes dabar, aš kalbėjau, liudijau, bet dabar nieko daugiau negaliu padaryti. Aš esu savo kelio pabaigoje.

³¹⁹ Tiesiog stebiu auditoriją, kad pamatyčiau, ar aš. . . Turiu tai pamatyti, žinote. Jūs suprantate tai.

³²⁰ Mano kairėje, ten gale, maždaug pastato viduryje, kažkur yra moteris, kuri meldžiasi. Ji mirs, jei Dievas jai nepadės. Ji serga vėžiu, ir vėžys yra ant jos krūtis. O, te ji nepraleis to!

Padėk man, O Viešpatie.

Sesė, jeigu jūs patikėsite! O, tai bent! Ji praleis tai.

Viešpatie Jėzau, padėk mums, mes meldžiame.

³²¹ Marija May. Štai taip. Ar mes nepažįstami vienas kitam? Aš jūsų nepažįstu. Jūs manęs nepažįstate. Ar tai buvo tos aplinkybės, ir kas. . . visa kas pasakyta, buvo tiesa? Tuomet, tikėkite. Tai bus baigta. Amen.

³²² Dabar, iš tamsos, kuri buvo virš jos – tai šviesa. Lygiai taip pat, kaip ir tam vaikinukui, epilepsija nepriartėjo prie jo. Tas pats Dievas, Tas, kuris buvo ten Northwoods, yra tas pats Dievas *čia*. Tiesiog toliau tikėkite. Amen. „Jei gali patikėti!“

³²³ Štai Ji virš moters, sėdinčios *čia*, priešais mane. Jai kažkas negerai su nugarą. Tai diskas, jos nugaroje. Ji—ji ne iš *čia*. Ji iš Montanos. Jos vardas ponja Stubbs. Atsistokite, priimkite savo išgydymą Jėzaus Kristaus Vardu.

Jums nereikia stengtis. Atsipalaiduokite.

³²⁴ Stambus vyrukas, sėdintis *čia*, žiūri į mane, daro štai *taip*. Tikėti. Jūs pasveiksite. Turite nervinę problemą. Jei tikite tu, Dievas jus išgydys.

325 Moteris, turinti moteriškų problemų. Tikėkite tuo, ir jūs galėsite pasveikti. Grįžkite namo ir turėkite tikėjimą Dievu. Kodėl pasakiau grįžti namo? Jums teks grįžti į Naująją Meksiką, kad patektumėte į juos, ponas ir ponია Vatkins. Taigi, jūs žinote, kad aš jūsų nepažįstu. Amen.

326 Ponia tiesiai už jūsų, su ta piktžaide ant kojos, ponია Braun. Ar jūs patikėsite, kad Dievas jus išgydys? Jūs atrodote tokia susidomėjusi. Taigi, jūs žinote, aš niekada savo gyvenime nesu jūsų matęs. Ant kairės kojos. Dabar, tikite visa savo širdimi, jūs pasveiksite.

327 Ponia bando pajudėti, ir ji serga artritu. Jis taip stipriai ją sukaustė. Ponia Fairhead, jūs tikėkite visa savo širdimi, ir jūs pasveiksite. Taigi, jūs žinote, aš niekada savo gyvenime nesu jūsų matęs. Tai, o. . . [Sesuo sako: „. . . išgydyta anksčiau. Aš anksčiau buvau išgydyta ir aš žinau, kad Jis išgydys mane“—Red.] Amen. Taip.

328 Ar dabar tikite visa savo širdimi? Taigi, ką Jis padarys? „Jis paims dalykus, kuriuos aš jums pasakiau, ir parodys jums. Ir tuomet Jis parodys jums tai, kas įvyks“. Jūs suprantate, ką aš turiu omenyje? Ar jūs tikite Juo?

Dabar vėl palenkime savo galvas.

329 Dabar, jūs, kurie žinote, jei ši vakarą pasitrauktumėte iš šio gyvenimo, būsite. . . nebūsite. . . jūs būsite pradingęs, jūs nesate gimęs iš naujo. „Jei žmogus negims iš naujo, jis net negalės pamatyti Karalystės“. Kodėl jums neatėjus tiesiai čia? Atsistokite čia ir leiskite mums pasimelsti už jus, tiesiog čia, tik minutėlę. Ar neateitumėte tiesiog dabar šios Dvasios Akivaizdoje?

330 Jūs niekada nepamatysite nieko didingesnio, kol nepamatysite Viešpaties Atėjimo. Taigi, tiesiog prisiminkite. Žinoma, aš žinau, apie ką kalbu, nes kitaip Jis nebūtų suteikęs tarnystės. Neleiskite, kad tai praeitų pro šalį. Ar esate nuoširdūs?

331 Ar ateisite? Jei ne, tuomet, tai yra tarp jūsų ir Dievo. Aš esu nekaltas. Aš esu švarus nuo viso kraujo, nes pasakiau jums Tiesą. Aš pamokslavau jums Žodį. Pasakiau jums, kas Jis buvo. O Jis, kai Jis atėjo, Jis įrodė, kas Jis tuomet buvo; ir Jis leidžia man įrodyti, kas Jis yra dabar. Jis toks pat, koks Jis buvo tuomet. Jūs tikite tuo?

332 Tada, kiek tuomet čia yra sergančių, dar kiti, kurie sergate? Pakelkite savo rankas.

333 Dabar, uždėkite savo rankas vienas ant kito, ir pasimelskime už jus tikėjimo malda.

334 Taigi, noriu jūsų kai ko paklausti, tyliai. Jei Dievas, jei Dievas gali ateiti ir padaryti tą stebuklą! Stebuklas yra kažkas, ko negalima paaiškinti. Taigi, jei norite paklausti, bet kurio iš šių žmonių, eikite ir paklauskite jų, bet kuriuo metu ir bet

kur. Suprantate? Tik atminkite, tai yra Dievas. Šitie čia yra tik mėgėjiški regėjimai. Kas—kas, kas tai daro? Tai jūs, jūs patys. Tai jūs, kurie tai darote.

³³⁵ Matote, kai ta moteris palietė Jo drabužį, Jis pasakė: „Iš Manęs išėjo jėga“. Bet kai Tėvas Jam parodė apie Lozorijų, Jis pasitraukė ir sugrižo, bei prikėlė Lozorijų iš mirusių, Jis niekada nepasakė: „jėga“. Tai buvo Dievas, naudojantis Savo dovana, o kitas - buvo moteris, naudojanti Dievo dovana.

³³⁶ Aš nesu Dievo dovana. Jėzus Kristus yra Dievo Dovana. Tai tik dovana, kurią Jis man davė, kur aš gimiau tokiu, su sąmone ir sąmone (pirma sąmonė) tiesiog kartu. Jūs neinate miegoti; jūs tiesiog matote tai. Šventoji Dvasia nužengia į sąmonę lygiai taip pat, kaip Ji nužengia į pirmą sąmonę. Jei Ji nužengtų į jūsų sąmonę, jūs turėtumėte dvasinį sapną. Ji nužengia ant manęs, aš nespahuoju. Aš tiesiog pažvelgiu ten ir matau. Suprantate? Ir, mes gimstame, jūs negalite padaryti savęs niekuo kitu. Jūs gimstate tokiu. Suprantate? „Dovanos ir pašaukimai yra neatšaukiami“. Ką tai reiškia? Apreikšti Jėzų Kristų. Jis yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius.

³³⁷ Uždeję rankas vienas ant kito, aš tikiuosi, kad jūs tiesiog dabar atiduosite savo širdis Dievo globai: „Viešpatie, ištikr mane. Ar per pasaulio dalykus tapau toks neįautrus, kad nesugebu pamatyti šios didingos valandos, kuri praeina?“

³³⁸ Jūs žinote, tokiu būdu tai visada buvo. Tai praėjo tiesiai per bažnyčią, ir jie niekada to nežinojo. Tai istorija. Neleiskite, kad tai praeitų, draugai, matydami vėl ir vėl įrodytą Žodį, matydami pasireiškusį Dievo Žodį, ir pats Jėzaus Kristaus Asmuo ateina tiesiai tarp šių žmonių ir daro lygiai taip pat, kaip Jis darė anksčiau.

³³⁹ Dangiškasis Tėve, aš jaučiu dabar, Viešpatie, kad Tavo Žodis buvo perskaitytas. Liudijimas buvo pateiktas. Šventoji Dvasia nužengė ir patvirtino tą Žodį ir liudijimą. Dabar tai yra žmonių rankose, Viešpatie. Tai guli jiems ant kelių. Daugiau nieko nežinau, ką pasakyti. Ir aš nežinau nieko kito, ką Tu esi parašęs Žodyje, ką Tu padarysi, nes Tu jau juos išgydei. Tai tik tam, kad jie patiktų tuo. Ir Tu darai tokį dalyką, kaip šis, ir kaip mes dar galime abejoti? Kaip galime leisti šėtonui dar ilgiau nuslopinti mūsų sąžinę?

³⁴⁰ Šėtone, aš skelbiu šį išgydymą šiems žmonėms ir sakau tau: „Aš prisaišdinu tave, Viešpaties Jėzaus Kristaus Vardu, išeik iš čia. Išeik, Jėzaus Kristaus Vardu, ir paleisk šiuos žmones“.

³⁴¹ Dabar, jei tikite Juo, atsistokite. Jūs tikite? Tuomet atsistokite ir atiduokite Dievui šlovę. Atsistokite ir tikėkite tuo. Daugiau tuo neabėjokite.

³⁴² Jėzaus Kristaus Vardu, te Šventoji Dvasia atneša šiems žmonėms džiaugsmą, jėgą, prisikėlimą, Gyvybę, Viešpatie.

³⁴³ Šlovinkite Jį dabar, ir laiminkite Jo šventą Vardą. Mes mylime Jį. Mes šloviname Jį. Mes garbiname Jį, neprilygstamą, Amžinąjį, gyvojo Dievo Sūnų. Jo Vardu, priimkite Jį. Jis čia. Amen.

63-0118 Tiesos Dvasia
Visų Tautų Bažnyčia
Feniksas, Arizonos JAV

LITHUANIAN

©2026 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Autorinių teisių pranešimas

Visos teisės išsaugotos. Ši knyga gali būti atspausdinta namų spausdintuvu, asmeniniam naudojimui arba nemokamai duota kaip priemonė skleisti Jėzaus Kristaus Evangeliją. Ši knyga negali būti parduodama, spausdinama dideliu mastu, skelbiama interneto svetainėje, laikoma paieškų sistemoje, išverčiama į kitas kalbas, ar naudojama norint gauti lėšų, be akivaizdaus „Voice Of God“ Įrašų® rašytinio leidimo.

Norint gauti daugiau informacijos ar norint gauti kitos turimos medžiagos, prašome kreiptis į:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org